

Δεύτε λάβετε φως εκ του ανεσπέρου φωτός.

Πάσχα στο χωριό

Όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος αφήσαμε τους ρυθμούς των μεγάλων πόλεων και πήγαμε στο χωριό. Στα σοκάκια του χωριού ακούστηκαν και πάλι οι χαρούμενες φωνές των παιδιών. Οι νοικοκυρές άνοιξαν τα παραθύρια τους, να μπει φρέσκο τ' αεράκι. Όλα έπρεπε να είναι καθαρά, ο ασβέστης είχε την τιμητική του, οι αυλές όλες κάτασπρες, οι αντιθέσεις των χρωμάτων στους κήπους, οι τριανταφυλλίες ν' απλώνουν παντού το άρωμά τους. Παντού ένας χαρούμενος τόνος, όλα περίμεναν με χαρά την Ανάσταση.

Κυριακή των Βαΐων, ο ουρανός άλλαξε, τα σύννεφα άρχισαν να πυκνώνουν μελαγχολικά το πρωινό. Η Εκκλησία του χωριού έλαμπε, καθαρή, γεμάτη από συγγενείς και φίλους. Μόνο κάποια στασιδία άδεια, κάποιοι συγχωριανοί μας είχαν «φύγει», αλλά ήταν και αυτοί εκεί, γιατί η σκέψη μας ήταν κοντά τους.

Μεγάλη Πέμπτη, η Εκκλησία μοσχοβολούσε βιολέτες που είχαν φέρει οι γυναίκες για το στολισμό του Επιταφίου και δόξα τω Θεώ, όπως κάθε χρόνο, τα νιάτα του χωριού μας ήταν εκεί. Η βελόνα και η κλωστή άρχισε να δουλεύει, τα μοιρολόγια της Παναγιάς κράτησαν μέχρι τα ξημερώματα. Η Άννα-Μαρία Αυγερινού, η Βασιλική Τέφου, η Μαρία Τέφου, ο Σπύρος Τέφος, η Ιουλία Λύκου, η Παναγιώτα Παγώνη, η Αικατερίνη Νικολιά, η Μαρία Θεοφίλου, η Ειρήνη Θεοφίλου, η Νικολίτσα Μπελιά, η Αγγελική Καλαμπαλίκη, η Αγγελική Θεοδώρου, η Ζαχαρούλα Κολαρά, η Δήμητρα Λέρτα, Ελένη Σαπουντζή, η Δέσποινα

συνέχεια σελ. 4 >

Η 25η Μαρτίου 1821

Διπλή γιορτή. Μέρα της Ορθοδοξίας και της Ελευθερίας. Την ημέρα αυτή της γιορτής τη ζήσαμε εδώ στο χωριό σαν ένα πιστό αντίγραφο της περσινής ή προπερσινής εκδήλωσης. Ο ίδιος καιρός, με πολύ κρύο και ψιλή βροχή. Οι ίδιοι άνθρωποι να καταθέτουν στεφάνι στο μνημείο των Ηρώων. Η μοναδική παρένθεση φέτος ήταν πως είχαμε ιερέα να τελέσει τη δοξολογία. Είμαστε τυχεροί που ο παπα-Σούλης από το Βίταλο (ας είναι καλά και τον ευχαριστούμε) τελειώνοντας τη λειτουργία στο χωριό του ήρθε και στους Ανδρονιάνους.

Γύρω στις 10.15 π.μ. κάτω από ψιλή βροχή ήρθε στο καφενείο. «Καλημέρα βρε παλικάρια, άντε τελειώστε το καφεδάκι σας, να σταματήσει και η βροχή να φύγουμε για το Ηρώων». Αυτές ήταν οι κουβέντες του και το καφενείο σε λίγο είχε αδειάσει.

φέρει τον αρχάγγελο Γαβριήλ να πλησιάζει την Παναγία, για να της κάνει γνωστό το γεγονός της θείας σαρκώσεως: ...εξίστατο και ίστατο κραυγάζων προς αυτήν... στεκότουνα και τα είχε χαμένα όταν την αντίκρισε. Το δεύτερο όμως θαύμα, η νεκρανάσταση της Ελλάδας, ύστερα από απαραδειγματίστο ζυγό δουλείας τεσσάρων αιώνων, πρέπει να απασχολήσει την καρδιά και περισσότερο το μυαλό όλων μας κατά την χαρισμένη αυτήν ημέρα, που γιορτάζουμε τα Ελληνικά ελευθέρια. Ας αναφερθούμε σύντομα στις τουρκικές κατακτήσεις: 29 Μαΐου 1453 άλωση της Κωνσταντινούπολης. Μετά την άλωση της Κωνσταντινούπολης ο Μωάμεθ κατέκτησε τις σερβικές και αλβανικές χώρες και βαδίζοντας νότια κατέλαβε το 1456 την Αθήνα, μέσα σε λίγα χρόνια ολόκληρη την Ελλάδα. Θα αναφερθούμε λόγω καταγωγής και στην Εύβοια την οποία το 1470 ο Μωάμεθ ο Β' την κατέλαβε

Άλλοι με τα αυτοκίνητα, άλλοι με τα πόδια σε λίγα λεπτά το Ηρώων είχε την πανηγυρική του. Ο παπα-Σούλης έψαλε με τη βροντερή καθαρή φωνή του τη δοξολογία αφήνοντάς μας να ταξιδέψουμε με τη σκέψη στην ημέρα αυτή του 1821. Στη συνέχεια έγινε κατάθεση στεφάνων από τον Πρόεδρο του Τοπικού Συμβουλίου κ. Ευάγγελο Βαρλάμο και τον Πρόεδρο του Συλλόγου κ. Δημήτρη Χρυσάγη και ο δάσκαλος Γιάννης Κοντός εκφώνησε τον παρακάτω πανηγυρικό της ημέρας:

«Δύο θαύματα εορτάζει σήμερα το ελληνικό Έθνος. Το πρώτο είναι "της σωτηρίας ημών το κεφάλαιον και του από αιώνος μυστηρίου η φανέρωσις". Η αναγγελία της θείας σαρκώσεως για τη σωτηρία του ανθρώπινου γένους. Είναι υπέροχος ο τρόπος που ο υμνωδός ανα-

ολόκληρη. Επί τουρκοκρατίας η Εύβοια παρήκμασε πλην όμως της Κύμης, η οποία κατά το 18ο και 19ο αιώνα κατέστη αξιόλογο εμπορικό κέντρο. Απελευθερώθηκε τη 13η Ιουνίου 1830 και ενσωματώθηκε εις το Ελληνικό κράτος. Υπάρχει από τη μια μεριά ένας λαός, ο ελληνικός. Είναι ολιγάριθμος, ανοργάνωτος, χωρίς στρατό, χωρίς χρήματα, χωρίς αναγνωρισμένους και διορισμένους ηγέτες, χωρίς φίλους, έχει υποστεί τόσα δεινά όπως: 1) ελάττωση του Ελληνικού πληθυσμού, διότι άλλοι έφυγαν στην Ευρώπη ή άλλαξαν πίστη και άλλοι εσφάγησαν 2) κατεστράφη η περιουσία των Ελλήνων, διότι ο Σουλτάνος μοίρασε τα κτήματα στους Τούρκους 3) κατεστράφη ο Ελληνικός πολιτισμός, διότι οι Τούρκοι δεν επέτρεπαν την πρόοδό του 4) το παιδομάζωμα με τους γνω-

συνέχεια σελ. 5 >

Το ευράκι

γράφει ο Ιωάννης Καλαμπαλίκης - Σόλιγγας

Οι πιο πολλοί σκεπτόμαστε το δύο χιλιάδες δύο που η ιστορική δραχμούλα, μας άφησε αντί.

Από τον καιρό που βάλανε αυτό το ευρώ στην τσέπη ο κόσμος είναι απένταρος και λεπτά δεν βλέπει.

Από την στιγμή που βάλανε ευρώ στο πορτοφόλι ψαχνόμαστε δεν βρίσκουμε ούτε φόλι.

Στους μεροκαματιάρηδες και στις μικρές συντάξεις ευρώ στην τσέπη δεν θα βρεις όσο καλά

και αν ψάξεις.

Στην αγορά όταν θα πας πράγματα να ψωνίσεις όσο και αν ψάξεις για φτηνά άπραχτος θα γυρίσεις.

Πολυτελείας γίνανε ντομάτες, κρεμμυδάκια τους λες πόσο κάνουνε δώσε μας δυο ευράκια.

Λες στον μανάβη βάλε μου ένα κιλό σπανάκι σου λείει το 'χουμε φτηνά με ενάμοι ευράκι.

Το ευρώ το υποτιμήσαμε το κάναμε ευράκι να μην το υπολογίζουμε το κάναμε μικρούλακι.

Στις λαϊκές στα μαγαζιά ακούς όλο ευράκι ρίχνουνε την αξία του και πάει το παραδάκι.

Όσο και αν ψάξεις για φτηνά είναι χαμένη κόπο αυτοί που τρώνε τον παρά είναι κερδοσκοποί.

Η βενζίνη πέταξε ψιλά πέρασε το ευράκι και οι φουκαράδες σκέπτονται να πάνε ταξιδάκι.

Τα ... αρχίσανε να αράζουμε στους δρόμους αλλά ευράκια δίνουμε πολλά στους τροχονόμους.

Δεν φταίνε και οι πολιτικοί που ήρθε αυτό το χάλι για την κατάντια μας αυτοί, φταίνε οι πιο μεγάλοι.

Έτσι μας κατανήσανε αυτοί οι πλανιτάρες όλος ο κόσμος να πενιά και αυτοί είναι αρπαχέρες.

Πάνε τον κόσμο σίγουρα πίσω να τον γυρίσουν αυτοί με τα πετρέλαια πάνε να θησαυρίσουν.

Και από αυτή την πλευρά θέλω να το τονίσω ο κόσμος πάει όλο μπροστά και δεν γυρίζει πίσω.

Αυτά για τους δρόμους

Οι δρόμοι εγεμίσανε καθιζήσεις λακκούβες αν δεν προσέξεις οδήγη θα ήναρεις δέκα ιούμπες.

Αυτοί που είναι αρμόδιοι τους δρόμους να προσέξουν

γιατί έρχονται εκλογές και πως θα ξεμπερδέψουν.

Θερμά συγχαρητήρια στην αγαπημένη μου εγγονή **Βιργινία Ιωάννου Μαντουβάλου**, που επελέγη ομόφωνα Λέκτορας στο Πανεπιστήμιο του Leicester (Λέστερ Αγγλία) στον τομέα του Δικαίου των Ατομικών και Κοινωνικών Δικαιωμάτων.

Η γιαγιά της
Νίνα Νικ. Μανάρα

Αθήνα, 15/5/2006

«Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΑΝΔΡΟΝΙΑΝΩΝ»

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΔΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΝΔΡΟΝΙΑΝΩΝ ΕΥΒΟΙΑΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:
ΠΡΟΔΕΥΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΝΔΡΟΝΙΑΝΩΝ ΕΥΒΟΙΑΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
(σύμφωνα με το νόμο)
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΡΥΣΑΓΗΣ
Πρόεδρος

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΥΛΗΣ:
Δημήτρης Λύκος
Γιάννης Παπαζαχαρίου
Δημήτρης Χρυσάγης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΤΥΠΩΣΗΣ:
ΕΥΑΓ. & ΠΑΝ. ΤΑΜΒΑΚΟΣ Ο.Ε
Μεσολογίου 8, 121 34 Περιστέρι
τηλ. 210 5741950, fax: 210 5760924
e-mail: enoikoxorio@yahoo.gr
www.tamvakos.gr

Κοινωνικά

- **Θεοφίλου Δημήτριος** του Ευσταθίου, απεβίωσε στις 3-5-2006, ετών 89.

- **Θεοφίλου Παρασκευή** του Ιωάννη, απεβίωσε στις 6-4-2006, ετών 80.

- **Μαξιλάρης Νικόλαος** του Ιωάννη, απεβίωσε στις 28-3-2006, ετών 80.

- Απεβίωσε ο **Κριμιζίνης Χρήστος**, ετών 85.

Το Δ.Σ του Συλλόγου εκφράζει τα συλλυπητήρια του στους οικείους τους.

Επιστολή από την Αμερική

Εν Ντίτον, Οχάιο Η.Π.Α
14 Απριλίου 2006

Ονομάζομε Γρηγόριος Ευάγγελος Σπύρου και γεννήθηκα στο χωριό Ανδρονιάνοι στις 14 Ιουλίου 1929.

Είμιον κοντά τέσσερα χρόνων όταν έφυγα από το χωριό και μετανάστευσα με τους γονείς μου και αδελφή στην Αμερική τον Μάιο, 1933.

Σας στέλνω μια φωτογραφία από το χωριό μου που νομίζω θα είναι ενδιαφέρουσα στους χωρικούς. Η φωτογραφία δίδει ένα δάσκαλο με τους μαθητές του το χρόνο 2 Δεκεμβρίου 1935.

Θέλω να σας ζητήσω, παρακαλώ, να παρεμβάλλετε την φωτογραφία στην εφημερίδα σας, «Η Φωνή των ΑΝΔΡΟΝΙΑΝΩΝ» για όλους να την δουν και εάν μπορούν να αναγνωρίσουν τους μαθητές και τον δάσκαλο. Και σας παρακαλώ, εάν μπορείτε, να δημοσιεύσετε τα ονόματα των μαθητών και του δασκάλου. Ελπίζω να δω την αίτησή μου στο επόμενο τεύχος της εφημερίδας σας.

Ειλικρινώς υμέτεροι,
Γρηγόριος Ε. Σπύρου

Υ.Γ. Οι συγγενείς μου ακόμα μένουν στο χωριό. Ονομάζοντε Γρηγόρης, Γεώργιος, και Γιάννης Νικολιάς. Ο Γεώργιος, νομίζω ότι ήταν πρόεδρος στον σύλλογο σας για ένα χρόνο. Άλλοι συγγενείς ονομάζοντε Χρισάγης, Παγώνης, Δεμερούτης και Καλάρας.

Αγαπητέ μας συμπατριώτη η φωτογραφία που μας στείλατε έχει μπει στο ημερολόγιο του Συλλόγου μας το έτος 2004. Τη δημοσιεύουμε στο φύλλο αυτό της Φωνής των Ανδρονιάνων για να φτάσει στα χέρια όλων εκείνων των συμπατριωτών οι οποίοι δεν έτυχε να πάρουν το αντίστοιχο ημερολόγιο.

Από αριστερά πίσω: Κάκος, Ιωάν. Κακούρης, Αρτέμης Καλαράς, Σωτ. Νάνος, Θαν. Κανιάφας, Ανδρέας Νικολιάς, Παντ. Παντελής.

Μεσαία σειρά: Τριαντ. Ταμβάκος, Νίκος Βολιώτης, Γ. Λαγός, Ευαγ. Κριμιζίνης, Θαν. Παπανικολάου, Ιωάν. Καλαμπαλίκης, ο γιος της Κατίγκως, Βελ. Βελισσαράκος, Τριαντ. της Ρινίτας, Γεωργ. Βιτζιλιάος.

Πρώτη σειρά: Παπαλαγός (δάσκαλος), Έρωτας Γκιουλής, Μαρία Μπομπού, Μήτσος Κωστούλας, Λέγκω, Γ. Λύκος (Βλασάνη), Αρετή Νάνου, γυναίκα Βασ. Μαξιλάρη, Ρίνα Καρασαλιάνισσα και αδελφή Ιωάν. Κακούρη.

Όποιος θεωρεί τον εαυτό του ευτυχισμένο είναι πραγματικά τέτοιος, αλλά όποιος θεωρεί τον εαυτό του σοφό αυτός είναι ο μεγαλύτερος μωρός.

ΠΑΝ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Όταν κάποιος σου φέρνεται με υπερβολική ευγένεια μην χασομεράς καθόλου πρέπει να εξακριβώσεις αμέσως την αιτία.

ΝΤΟΥΛ

Η πιο μεγάλη ευτυχία στη ζωή είναι αυτή που μας δίνει η αντίληψη πως μας αγαπούν.

ΟΥΓΚΩ

Φαίνεται πως η ανθρώπινη ευτυχία, μόλις φθάσει σε ένα ορισμένο ύψος τραβάει απάνω της τον κεραυνό.

ΟΚΤ. ΦΕΓΙΕ

Αγαπητέ κ. Δ. Χρυσάγη

Χαλκίδα 29-04-06

Μετά χαράς επικοινωνώ και εγγράφως τη φορά αυτή, εκφράζοντας παράλληλα τα συγχαρητήρια για «Τη Φωνή των Ανδρονιάνων» που πάντα προβάλλει κατά αξιόλογο τρόπο τα θέματα που αφορούν το χωριό μας. Ιδιαίτερα για εμάς τους γηραιότερους μας προκαλεί έντονο ενδιαφέρον με την αναπόληση του παρελθόντος αλλά παράλληλα και με την παρακολούθηση της τρέχουσας δραστηριότητας.

Όπως σας είπα και στο τηλεόφωνο πρόσφατα έφυγα από τη ζωή η επί 65 έτη σύζυγός μου Μαρία (το γένος Γ. Κούσουλα από τους Μαλετιάνους) και μητέρα πέντε παιδιών μας, με συνέπεια την έντονη συγκινησιακή γόρτυση.

Σας στέλνω μια φωτογραφία που απεικονίζει μια καλή παρέα νεαρών τότε το 1936 έξω από το καφενείο Βαγγελάρα - Φροσύνης στο χωριό μας, παραθέτοντας και ορισμένες επεξηγήσεις για την υποβοήθηση αναγνώρισής του καθενός. Αν κριθεί ενδιαφέρουσα δημοσιεύστε την.

Επίσης, εσωκλείω και 100 ευρώ, ως συνδρομή για την εφημερίδα.

Με χαριετισμούς
Γεωργάρας (Γ. Νάνος)

Ανάμνηση από το χωριό, Μάρτιος 1936. Εξ αριστερών προς δεξιά: Νικόλαος Σαρμάς (Νίκος της Σαρμίνας), Δημήτριος Βελισσαράκος (Μητσαντώνης, γαμπρός της Τασάς), Γεώργιος Νάνος (Γιωργάρας, Συντ/χος Εκπαιδευτικός - Χαλκίδα), Κων/νος Καλαμπαλίκης (Κώστας της Μπαλαφίνας, Απόστρατος Αξ/κος), Κων/νος Βαθλάμος (Γίγας - μετέπειτα εις Αυστραλία), Ευάγγελος Καλαμπαλίκης (επιπλοποιός, Χαλκίδα), Γισω σειρά ορθός: Παυλος του Νίνη, Νίκος Κωτοής (ο μετέπειτα δάσκαλος).

Προς τον πρόεδρο και το Δ.Σ του Προδευτικού Συλλόγου Ανδρονιάνων και Δένδρων

Έλαβα την εφημερίδα του Συλλόγου μας, όπως πάντα. Ήταν παραμονές του Πάσχα. Η συγκίνησή μου μεγάλη, όταν στην πρώτη της σελίδα διάβασα και είδα τη φωτογραφία του ηρώων με τα δέντρα ολόγυρα - που πράγματι είναι ένα στολίδι στην είσοδο του χωριού μας - και από κάτω το όνομά μου.

Δεν σας λέω ευχαριστώ, γιατί για τους ανθρώπους που παλεύουν για τα κοινά με ανιδιοτέλεια, το ευχαριστώ είναι το αγκάλιασμα και η συμμετοχή στις προσπάθειες του Συλλόγου. Σας λέω όμως να είστε όλοι καλά, το Δ.Σ και τα μέλη του, κι όσοι δεν είναι μέλη.

Μια φωτογραφία, χίλιες λέξεις. Έτσι λένε. Κι έτσι είναι. Τριάντα και, χρόνια πίσω. Μαζευόμασταν όλα τα Ανδρονιανάτσα στο καφενείο το Νομικό στη Ζήνωνος. Το πρώτο το γραφείο του Συλλόγου ήταν δίπλα, στην πολυκατοικία. Δεν θα αναφέρω ονόματα. Μερικοί από την τότε παρέα έχουν φύγει. Τότε πιανόταν το προζύμι. Και ήταν φυσικό να γίνουν λάθη. Όλοι θέλαμε να δώσουμε το στίγμα στους συγχωριανούς μας για τους στόχους του Συλλόγου, για να γίνουν μέλη του. Είχαμε τη θηλήση αλλά δεν είχαμε την εμπειρία. Αθελά μας έγιναν και παραλείψεις και λανθασμένες επιλογές. Κι από τις λογομαχίες που προέκυπταν από τις διαφορετικές απόψεις, στο ουζερί ή στο Δίπορτο που είχε ντάνες τα βαρέλια το κρασί, στο τέλος καταλήγαμε κι ο στόχος όλων μας ήταν η διεύρυνση του Συλλόγου και η πραγματοποίηση των στόχων του.

Τι θέλω να πω με την αναφορά που έκανα; Πως τα Δ.Σ των τελευταίων χρόνων και το νέο και ανανεωμένο με τον πρόεδρό του, έχουν ένα βασικό πλεονέκτημα έναντι των παλαιότερων, την εμπειρία.

Βέβαια όση εμπειρία και να διαθέτουν, λάθη θα γίνονται. Μόνο τότε δεν θα κάνουν λάθη, όταν δεν κάνουν τίποτα. Μέσα σε έναν οργανισμό που κινείται θα γίνουν αναπόφευκτα και λάθη.

Εύχομαι στον Πρόεδρο και το νέο Δ.Σ καλό κουράγιο και την υλοποίηση των στόχων τους. Προχωράτε!

Αντώνης Βενιζέλος
27.4.2006

ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

του Βαγγέλη Σκιάνη

Διαβάζοντας τα μηνύματα των φίλων μου, για τα χρόνια πολλά, στον υπολογιστή μου, ξεχώρισα δύο. Το πρώτο έλεγε, μέσα στ' άλλα, «Εκείνο το ρημάδι το ταμείο των πράξεων, των λογικών, των πρέπει και των θέλω, σε τι κατάσταση θα το βρει ο καινούργιος χρόνος;»

Και το άλλο έλεγε, «Εντάξει, συμφωνώ στο να ξεσκεπάσουμε τους ψεύτες, τους κλέφτες και τους πονηρούς πολιτευτές, μα δεν θα πρέπει να θυμόμαστε, που και που, κανέναν ΑΝΘΡΩΠΟ. Άνθρωπο της αγάπης, Άνθρωπο της προσφοράς και της θυσίας μέσα, στην ζωή;»

Δεν σας κρύβω ότι αυτά τα δύο μηνύματα των φίλων μου με προβληματίσαν. Άνοιξα το δικό μου ταμείο, τον μπεζακά των αναμνήσεων μου, για να δω σε τι κατάσταση βρισκόμουν.

Άρχισα να σκέπτομαι. Σιγά-σιγά το μυαλό μου ξέφυγε, πήγε πολύ πίσω. Μπροστά μου άρχισαν να περνούν πράξεις, χαρές, λύπες, κακίες, σκοπιμότητες. Μέσα στον σκληρό δίσκο του μυαλού μου ανακάλυψα ότι υπάρχουν καταγραμμένες απίστευτες πληροφορίες.

Άρχισα βήμα-βήμα να ξαναβλέπω την ζωή μου. Θυμήθηκα ασήμαντες, μα και πολύ σημαντικές καταστάσεις. Συγκινήθηκα με βήματα και λογικές. Νοστάλησα άλλες εποχές. Μπροστά μου πέρασαν άνθρωποι του μόχθου, καθημερινοί, άνθρωποι ασήμαντοι, ανάποδοι, κακοί. Μα και άνθρωποι με αρχές και αισθήματα. Άνθρωποι που η αγάπη, τους περίσσευε και που απλόχερα την σκορπούσαν γύρω τους.

Αυτούς τους τελευταίους με ένα κλικ τους περνούσα σε μια ιδιαίτερη λίστα. Δεν σας κρύβω όμως ότι αυτοί οι άνθρωποι ήταν οι λίγοι, οι πολύ λίγοι. Προσπάθησα να τους αξιολογήσω, δύσκολη υπόθεση. Με τι μέτρα και με τι σταθμά να αξιολογήσεις την καλοσύνη, την αγάπη, την προσφορά τα αισθήματα; Σ' αυτήν την προσπάθεια κινδυνεύεις να αδικήσεις τον αδύνατο σε σύγκριση με τον πιο δυνατό. Δεν μπορείς τον μη έχοντα να τον συγκρίνεις με τον κατέχοντα. Μπερδεύτηκα αρκετά.

Δύσκολη υπόθεση να καταλήξεις στον -ΕΝΑΝ- στον καλύτερο, όπως εγώ τουλάχιστον ήθελα.

Σαν από μηχανής θεός, το μυαλό μου καρφώθηκε σε μια σκηνή των παιδικών μου χρόνων.

Εγώ άρρωστος στο κρεβάτι, ο αείμνηστος γιατρός Σαρμάς, πάει να βγει από την πόρτα, αφού με έχει εξετάσει, η μάνα μου κάτι του βάζει στην τσέπη, λέγοντας «Γιατρέ μου από μένα λίγα απο τον θεό πολλά», κι αυτός χωρίς να το δει, λέει, «Ευχαριστώ ρε Αθηνά και περαστικά του».

Όταν έλεγε αυτήν την φράση εγώ τον κοιτούσα, στο πρόσωπο του ήταν χαραγμένη μια θλίψη, ένας πόνος.

Το σημερινό υστερόγραφο μου, γι' αυτή την σκηνή, πέρα από τη θημοσοφία της μάνας μου, είναι εκείνο το θλιμμένο βλέμμα του γιατρού, που τώρα το ερμηνεύω πια, σαν ένδειξη συγγνώμης, έστω και γι' αυτή την μικρή, όπως πιστεύω σήμερα, αμοιβή, που δεχόταν να πάρει από την μάνα μου.

Συνήρθα από τον λήθαργο μου. Αυτόματα φαίνεται, είχα πάρει την απόφαση μου. Είχα καταλήξει στον ΕΝΑΝ. Ήξερα με ποιανού την ζωή θ' άπρεπε ν' ασχοληθώ. Ήξερα ποια ανθρώπινη πορεία θα έπρεπε να κάνω σε όλους γνωστή. Είναι το λιγότερο που μπορώ να προσφέρω, σαν ένδειξη σεβασμού και τιμής, στο έργο αυτού του ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Ο γιατρός ο Σαρμάς, γεννήθηκε στο Κακολύρι το 1904. Όταν ήταν τεσσάρων χρόνων, έμεινε ορφανός από πατέρα. Η μάνα του, η ωραία Μαριγώ, ήταν τότε 25 χρόνων, δεν ξαναπαντρεύτηκε, αλλά έβαλε σαν σκοπό στη ζωή της, την μόρφωση του μοναχογιού της.

Δουλεύοντας υπηρέτρια στην Αθήνα, τον βοήθησε να σπουδάσει γιατρός στο Πανεπιστήμιο Αθηνών.

Δεμένος με τον τόπο του, όταν τελείωσε με άριστα τις σπουδές του, εγκαταστάθηκε μόνιμα στο Κακολύρι και ασκούσε, σαν μοναδικός γιατρός της περιοχής, το λειτουργήμα της ιατρικής με αγάπη και πάθος.

Στα είκοσιπέντε του, παντρεύτηκε την Μαρία του Καραμουζή από τους Ανδρονιάνους. Από τον γάμο αυτό ήρθαν στον κόσμο δυο παιδιά, ο Γιώργης και ο Γιάννης. Άτυχοι όμως κι' αυτοί, σαν τον πατέρα τους, πολύ γρήγορα ορφάνεψαν από μάνα. Η Μαρία του Καραμουζή έζη χρόνια μετά τον γάμο της πθανε.

Ο Γιατρός ο Σαρμάς, ακολουθώντας το παράδειγμα της μάνας του, δεν ξαναπαντρεύτηκε. Αφιέρωσε την ζωή του στα παιδιά του και στην περιθαλψη των συμπατριωτών του.

Η μοίρα όμως πάλι του φέρθηκε σκληρά. Στα σαράντα

του, συλλαμβάνετε από τους Γερμανούς, στο μεγάλο μακελειό του Κακολυρίου, όπου δεμένος πιστάγκωνα σε μια ελιά, αναγκάζετε να παρακολουθήσει την βάρβαρη εκτέλεση, από τους Γερμανούς, όλων των συμπατριωτών του.

Οι σάρκες, που έβλεπε να σκορπίζονται τριγύρω του από της ριπές, τα άψυχα κορμιά, που το ένα μετά το άλλο έπεφταν στην γη, και το αίμα που πότιζε άφθονο το χώμα, τον έδεσαν περισσότερο με τον τόπο του.

Όλα αυτά που είδε, έγιναν αλυσίδες που τον έδεσαν περισσότερο με αυτούς που έμειναν πίσω. Ένοιωθε πως φορτωνόταν στις πλάτες του τις υποχρεώσεις αυτών που έφυγαν μπροστά του και μ' αυτόν τον τρόπο.

Από εκεί οι Γερμανοί τον έστειλαν στις φυλακές της Χαλκίδας για να δικαστεί. Με την υποχώρηση όμως των Γερμανών, τα Ελληνικά στρατεύματα τον ελευθέρωσαν.

Ποτέ του δεν μίλησε γι' αυτό το μαρτύριο που έζησε τότε.

Με το άλογο του, έτρεχε παντού, όπου και αν τον είχαν ανάγκη. Έτρεχε παντού, λες και ήθελε να ξεχάσει, να ξεφύγει από τους εφιάλτες της νύχτας.

Χειμώνα καλοκαίρι, με βροχή, με χιόνι, με ζέστη, μέρα νύχτα, έτρεχε όπου και αν τον είχαν ανάγκη. Δεν απαιτούσε λεφτά, έπαιρνε ότι του έδιναν. Και αν δεν είχαν, ε, δεν χάθηκε κι' ο κόσμος, κάποια μέρα όταν κι' αν μπορούσαν, ας πήγαιναν να βγάλουν λίγο βίκο για να τρώει το άλογο του, ή ας πήγαιναν στο χωράφι του, αν μπορούσαν, να του μαζέψουν κάνα κοφίνοι ελιές.

Σκοπός του δεν ήταν ο πλούτος, αλλά η ανακούφιση του κόσμου.

Όμως αυτός ο ανθρωπιστής, αυτός ο λειτουργός, ήταν πειραχτήρι, ήταν πλακατζής.

Θυμάμαι, πως όλοι εμείς, οι τότε πιτσιρικάδες, το Πάσχα φτιάχναμε βαρελότα, πολλά βαρελότα. Μπαρούτι στο εμπόριο υπήρχε άφθονο, το φιτίλι όμως δύσεύρετο.

Ε... αυτό αναλάμβανε να μας το προμηθεύσει ο γιατρός, βλέπετε γι' αυτόν η πρόσβαση στο Έντζι ήταν εύκολη υπόθεση. Μας έβαζε όμως και τους όρους του. Το που θα έπεφταν την βραδιά της ανάστασης τα βαρελότα θα το αποφάσιζε αυτός. Έβαζε που λέτε την ρεπούμπλικα του και ένα παλιό του κουστούμι και νάτος στην εκκλησία και με το χριστός ανέστη έδινε το σύνθημα. Ήθελε σε όποια παρέα πήγαινε να πει τα χρόνια πολλά εκεί να πέφτουν και τα βαρελότα, και δήθεν αγανακτισμένος, τα ...έβαζε μ' εμάς τα ...παλιόπαιδα.

Τα γεγονότα όμως που σημάδεψαν τη ζωή του, είχαν αφήσει έντονα τα ίχνη τους, στην υγεία του.

Ο τρόπος που ζούσε και δούλευε, τότε μούσκεμα, πότε ιδρωμένος, μα πάντα πρόθυμος για προσφορά, επιβάρυναν ακόμα περισσότερο την υγεία του. Η διατροφή του, δεν ήταν πάντα αυτή που θα 'πρεπε.

Τον θυμάμαι πολλές φορές στο μπακαλικάκι του χωριού, να παίρνει πότε μια ρέγκα, πότε λίγο σαλάμι, και μένα κομμάτι ψωμί στο χέρι, καθάλα στο άλογο του, να φεύγει για κάποιο χωριό. Ήθελε να τους δει όλους. Δεν του πήγαινε η καρδιά να υπάρχει άρρωστος και να μην τρέξει κοντά του.

Μα βλέπεις ο κύρης της ζωής δεν χαμπαριάζει από αυτά. Δεν κάνει εξαιρέσεις. Η αδύναμη και ταλαιπωρημένη καρδιά του, με το έτσι θέλω, έβαλε τέρμα στην προσφορά και στην ζωή αυτού του γιατρού, αυτού του ιεραπόστολου, αυτού του ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Στις δέκα τέσσερις του Γενάρη του 1960, σε ηλικία πενήντα τεσσάρων χρόνων, έπαψε να υπάρχει. Άφησε την τελευταία του πνοή στο Λαϊκό Νοσοκομείο Αθηνών.

ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΗΘΗΚΕ Ο ΠΑΤΗΡ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΤΟ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΤΙΚΟ ΤΟΥ ΕΡΓΟ ΣΤΗ ΜΟΝΗ ΠΡΟΥΣΣΩ

Μετά από 25 χρόνια εφημεριακής παρουσίας στη Βρύση Κοινοτήτων, συνταξιοδοτήθηκε κι αποχώρησε ο Αρχιμανδρίτης Λαυρέντης Βουτσάς για τη νέα μοναστική του κατοικία στη Μονή Προυσώ, στην τελευταία του λειτουργία την Κυριακή του Πάσχα, μπροστά στο γνώριμο εκκλησιασμά του στο Ναό της Αγίας Τριάδος ευχαρίστησε όλους τους ενορίτες και συγκινημένους ονόμασε εκείνους που του συμπαραστάθηκαν από τα πρώτα χρόνια της θητείας του.

Για λογαριασμό των εγοριτών ευχαριστηρία αναφορά έκανε η πρόεδρος του πολιτιστικού συλλόγου κα **Λιλίκα Παπαδοπούλου** που ανάμεσα στ' άλλ-

λα τόνισε ότι: «η θητεία σας πάτερ Λαυρέντιε στο χωριό μας διακρίνονταν απ' τη σεμνότητα σας, την απλότητα και την αθόρυβη δράση σας. Μας στεναχωρεί η αποχώρησή σας γιατί ξέρουμε πόσο δύσκολη είναι η αναπλήρωση του ιερέα μας σε μια εποχή δύσκολη για την ιεροσύνη και την εκκλησία μας. Ευχόμαστε να έχουμε την αντικατάστασή σας γρήγορα και να έχει την ίδια ευπρέπεια με τη δική σας για το καλό των χωριών μας και των ενοριτών. Αυτή την παράκληση θα διατυπώσουμε προς τον Σεβασμιότατο Μητροπολίτη μας, ο οποίος σαν καλός ποιμένας θα δει την ενορία με την αγάπη που τον διακρίνει. Σας

Η παραγωγή της ανομίας

του Ν. Ε. Καραπιδακή

ΑΝΤΙΘΕΤΑ ΜΕ Ο,ΤΙ πιστεύεται και διακηρύσσεται επίσημα, η λειτουργία των θεσμών στην Ελλάδα συνδέεται με τη Δημοκρατία μόνο κατ' όνομα. Τα αρνητικά αποτελέσματα της λειτουργίας τους είναι, ωστόσο, εμφανή αφού οι μεταρρυθμίσεις της δημόσιας διοίκησης αποτυγχάνουν η μία μετά την άλλη. Οι εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις κινούνται μεταξύ της σχολαστικότητας του εκπαιδευτικού τύπου και των γραφειοκρατικών ελέγχων, κυριαρχούμενες πάντα από τα ίδια δίκτυα διανομής της γνώσης. Η οικονομική ζωή ασφυκτιά μέσα στις αντιφάσεις της. Η ενημέρωση είναι ένα κράμα εθνικισμού και υποκριτικής ηθικολογίας. Ο πολιτισμός ανάγεται, πίσω από τα εφήμερα κονσόρτα και τις αθηναϊκές διαλέξεις, σε χιλιάδες χιλιόμετρα (κυριολεκτικά) απορριμμάτων στα χαντάκια των εθνικών οδών.

Το δημοκρατικό έλλειμμα είναι υψηλό: παρά την ψευδαισθητική ελευθερία στις καθημερινές συμπεριφορές, κυριαρχεί, γενικώς, η αίσθηση ότι οι ομάδες που έχουν την εξουσία είναι ολιγάριθμες και καλά εγκαταστημένες. Το πολίτευμα ουσιαστικά -παρά τις εκλογές- μοιάζει ολιγαρχικό. Οι πολιτικοί φαίνονται να μη διευθύνουν το σύστημα αλλά να διευθύνονται απ' αυτό. Ο κύριος Αθανάσιος Γκότοβος, καθηγητής στο Πανεπιστήμιο των Ιωαννίνων, εκπόνησε μία από τις πιο ενδιαφέρουσες αναλύσεις του ελληνικού συστήματος, στο πλαίσιο μιας έρευνάς του για τις πελατειακές σχέσεις στα πανεπιστήμια, δημοσιευμένης το καλοκαίρι του 2005. Το ενδιαφέρον του άρθρου δεν έγκειται, μόνο, στο θέμα που αναλύει αλλά στο ότι προτείνει έναν τρόπο άγνωσης της λειτουργίας των θεσμών γενικότερα. Συνοψίζοντας μερικές θέσεις που πηγάζουν από την ανάλυσή του εντοπίζουμε, σχετικά εύκολα, τον τρόπο παραγωγής της θεσμικής ανωμαλίας.

Παρά τις συνταγματικές προβλέψεις περί διαχωρισμού των εξουσιών, στην πρακτική των θεσμών δεν αποτρέπεται η συγκέντρωση και των τριών μορφών εξουσίας στα ίδια πρόσωπα ή στα ίδια θεσμικά όργανα. Τα πρόσωπα ή τα θεσμικά όργανα εκτρέπονται εύκολα -συχνά χάριν της αυτοτέλειας ή της αυτοδιοίκησης- σε συμπεριφορές ανομίας. Μόνο που η εκτροπή δεν είναι ατομική αλλά συλλογική και κινητοποιεί, για την υλοποίησή της, ομάδες ολόκληρες δημοσίων λειτουργών, υπαλλήλων και ιδιωτικών συμφερόντων.

Η εκτροπή επιτυγχάνεται μέσω πελατειακών δικτύων τα οποία διανέμουν μεταξύ των μελών τους, παρά τις νομοθετικές προβλέψεις, τη δημόσια δραστηριότητα όπως, π.χ. τα κονδύλια, τις προαγωγές, τις τοποθετήσεις. Τα όργανα που ασκούν διοίκηση παρακάμπτουν τις πρακτικές και τους κανόνες που προβλέπει το νομοθετικό πλαίσιο και τις μετουσιώνουν σε μορφές «φεουδαλικής» διοίκησης όπου κυριαρχεί η προστασία των ημετέρων και η δίωξη, με διάφορες μορφές, των ετέρων. Τόσο η προστασία όσο και η δίωξη παίρνουν νομότυπη μορφή αφού εγκρίνονται από τα αρμόδια συμβούλια και τα διάφορα συλλογικά όργανα. Προκύπτει μια ιδιότυπη πολιτική οικονομία όπου η θέση και η ψήφος των μελών των οργάνων αποκτά αξία χρήσεως και γίνεται εμπόρευμα που μπορεί να ανταλλαγεί ώστε να προωθηθούν ιδιοτελή σχέδια ή επενδύσεις των μελών του δικτύου.

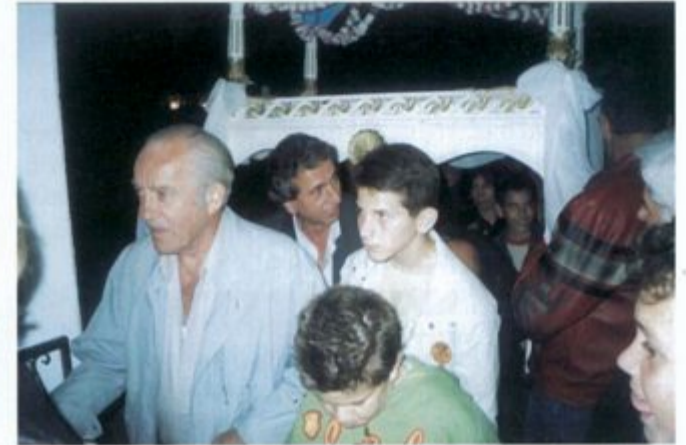
Θα ήταν λάθος να αποδίδαμε τη λειτουργία των πελατειακών δικτύων μόνο στην κομματική εξάρτηση των μελών τους θεωρώντας, ως μόνο ελατήριο, την κομματικοποίηση της δημόσιας ζωής. Αντιθέτως, μάλιστα, έχουμε να κάνουμε με δίκτυα συμφερόντων που ξεπερνούν την κομματική ταυτότητα και έχουν ως φορείς τους άτομα με ετερόκλητη ιδεολογική προέλευση. Το

συνέχεια σελ. 7 >

ευχόμαστε να είστε υγιείς για να συνεχίσετε το ιερό σας έργο».

Στη συνέχεια αποχαιρετιστήρια αναφορά έκανε ο καθηγητής και Λυκειάρχης κ. **Λεωνίδας Πανταζής**, ο οποίος συγκινημένος είπε ότι: «οι ιερείς όπως ο πάτερ Λαυρέντιος είναι αναγκαίο να έχει κάθε χωριό γιατί γνώρισμα του καλού παπά είναι η σεμνότητα και η ευπρέπεια, στοιχεία που σας διέκριναν και σας συνόδευαν πάτερ Λαυρέντιε. Σας ευχαριστούμε για ότι κάνατε για το χωριό και τους ανθρώπους του...»

Τέλος ο ιεροψάλτης κ. **Νίκος Ασημακόπουλος** συγκινημένος ως γιος παπά είπε: «να ζητήσω απ' τον ιερέα να ψάλλω μαζί του το "Χριστός Ανέστη" στο κλείσιμο της λειτουργίας της αγάπης».

Πάσχα στο χωριό...

> συνέχεια από σελ. 1

Σαπουντζή, η Αναστασία Σαπουντζή και ο πάντα πρόθυμος Νίκος Τσομάκας να βοηθάει τις γυναίκες σε ότι του ζητάνε. Έτσι ζεις αυτό το κάτι διαφορετικό στο χωριό, ζεις την παράδοση.

Μεγάλο Σάββατο, από πολύ νωρίς όλοι είχαν αρχίσει τα ψώνια, το χασάπικο γεμάτο κόσμο, ο φούρνος να στέλνει τις ωραίες μυρωδιές από τα κουλούρια και το γευστικό ψωμί του. Ετοιμάζονται όλοι για το χαρμόσυνο άγγελμα. Το βράδυ το τραπέζι στρώθηκε και περίμενε την οικογένεια να φέρει από την Εκκλησία το πιο λαμπρό απ' όλα, το αναστάσιμο φως. Η μάνα έτρεξε στο εικονοστάσι ν' ανάψει το καντήλι.

Κυριακή του Πάσχα, «Διάβαση προς τη ζωή, πέρασμα στον καταγάλανο ουρανό, κι ένας ολόλαμπρος ήλιος». Απ' το πρωί άρχισαν ν' ακούγονται τα τραγούδια και οι ευχές, Χρόνια Πολλά-Χριστός Ανέστη.

Να είμαστε όλοι καλά και του χρόνου! Να βασιλεύει πάντα στην καρδιά μας η Άνοιξη και η Πασχαλιά για να γίνεται το πανηγύρι τ' ουρανού από τη γη κι ως την αιωνιότητα.

Μαριάνθη Ταμβάκου

Η ΧΑΡΜΟΣΥΝΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Γιατί χτυπάνε πένθιμα οι καμπάνες την Μεγάλη Εβδομάδα; Γιατί στολίζονται οι Εκκλησίες με πένθιμες κορδέλες; Γιατί φοράνε μαύρα άμφια οι ιερείς; Ποιόν πεθαμένο θρηνούμε; Μήπως τον Κύριο της ζωής και του θανάτου; Αυτό μας διδάσκουν οι Πατέρες μας ή μήπως όλα αυτά είναι ξενόφερτα δυτικά πρότυπα που μπόλιασαν την Ορθόδοξη Παράδοση μας; Που είναι τα πορφύρα άμφια, που έφεραν οι ιερείς κατά τη χαρμόσυνη αυτή Μ. Εβδομάδα; Σ' αυτή την εβδομάδα δεν ταιριάζει το πένθος, δεν ταιριάζει ο οδυρμός, δεν ταιριάζει ο συναίσθηματισμός. Όλα είναι φωτεινά, όλα είναι χαρούμενα. Ένα είναι το θλιβερό. Οι δικές μας αστοχίες, οι δικές μας αδικίες, οι δικές μας αμαρτίες. Γι' αυτές υπέφερε Εκείνος, γι αυτές σταυρώθηκε Εκείνος. Γι' αυτές να κλαίμε, όχι για Εκείνον. Δεν έχει ανάγκη τη συμπόνια μας, δεν έχει ανάγκη τα δάκρυα μας, εμείς Τον έχουμε ανάγκη, εμείς Τον χρειαζόμαστε. Δεν παύει να υπάρχει και στο Σταυρό και στον Τάφο. Είναι ο Υιός και Λόγος του Θεού και πάντοτε και τώρα και εις τον αιώνα.

Κυριακή Βαΐων το βράδυ η Εκκλησία μας ανάβει τα φώτα της χαράς και όχι του πένθους: «*Τα Πάθη τα σεπτά η παρούσα ημέρα ως φώτα σωστικά ανατέλλει τω κόσμῳ*» (Κόθισμα Μ. Δευτέρας). Που υπάρχει λοιπόν πένθος με άπλετο φως; Φτάνει η ώρα του δοξασιού: «*Νυν εδοξάσθη ο Υιός του ανθρώπου*» (Ιω. 13. 31). Βεβαιώνει ο Κύριος: Λυπόσασθε για μένα. Αυτή η λύπη να μετατραπεί σε χαρά: «*Υμείς λυπήσθε. Αλλ' η λύπη υμών εις χαράν γενήσεται*» (Ιω. 16. 20). Αρχίζουμε να φυτεύουμε το δέντρο της ζωής, το Σταυρό. Δεν κλαίμε για τη σταύρωση του Χριστού, κλαίμε για τη μη σταύρωση τη δική μας. Μας καλεί να σταυρωθούμε και εμείς αρνούμεθα. Καλεί την Εκκλησία του να σταυρωθεί, όχι να σταυρώσει, γιατί όταν Αυτή σταυρώνεται τότε θεολογεί, τότε μεγαλουργεί, τότε παράγει αγίους: «*«εἰ τις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καὶ ἀράτω τὸν σταυρόν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖτω μοι»*» Ματθ. 16. 24). Ἀς διερωτηθούμε, απαρνούμεθα τον βρωμερό εαυτό μας; Κουβαλάμε τον σταυρό μας; Τον ακολουθούμε σηκώνοντας αυτό το βάρος; Ἄν όχι τότε να κλαίμε γοερά για το κατάντημα μας. Ἄν ναι, τότε να αγαλλόμεθα συσταυρούμενοι με Αυτόν. Δεν κλαίμε γι' Αυτόν που σταυρώνεται, κλαίμε για εμάς που Τον σταυρώνουμε.

Μ. Δευτέρα. Κλαίμε για τη διεφθαρμένη Αίγυπτο. Δυο σταυρούς έσπασε η μοιχαλίδα. Του άντρα της, που κηλίδωσε την τιμή του και του πανέμορφου Ιωσήφ που προσπάθησε να διαφθείρει την αγνότητα. Σταυρώνεται ο Ιωσήφ και παραμένει απαθής και καθίσταται η προτύπωση του Κυρίου του («*Της Αιγύπτιας γαρ τότε ταις ἡδοναῖς μὴ δουλεύσας, ἀντεδοξάζετο παρά του βλέποντος τας τῶν ἀνθρώπων καρδίας καὶ νέμοντος στίφος ἀφθάρτων*» κοντάκιο Μ. Δευτέρας). Κλαθμός για την Αίγυπτο, χαρά για τον Ιωσήφ. Κλαίμε γοερά για τους Φαρισαίους (για μας δηλαδή), πιο γοερά από ότι για τους ἄθεους.

Μ. Τρίτη. Κλαίμε για τις μωρές παρθένες, δηλαδή για την αδιαφορία, για μας τους καλούς, τους ηθικούς, τους ακριβείς τηρητές της ευλάβειας και του νόμου, των νηστειών, των μεγαλόσταυρων, των θυμιαμάτων, των στεγνών και στεγνών, ἄλλὰ τῶν ἀποκοιμημένων στη μακαριότητα μας: «*Ἐν καιρῷ τῆς ἐργασίας ρεμβόμενος*» (οἶνος Μ. Τρίτης). Χαίρομαστε για τους «*ἐν ἐργηγόρσει*», για τους «*ἐν νήψει*» ευρισκομένους, τους εισερχόμενους στο Νυμφώνα, δηλ. για τους ἐν Παραδείσῳ ευρισκομένους, τους θεούμενους, τους δοξασιμένους: «*Τὸν Νυμφῶνα Σου βλέπω, Σωτήρ μου κεκοσμημένον*». Κλαίει η πόρνη για την αθλιότητα της: «*Ἀμαρτιῶν μου τὰ πλήθη καὶ κριμάτων μου ἀβύσσους*» καὶ ζητάει το ἔλεον: «*Ἐκ του βαρβάρου τῶν ἔργων μου ῥύσαι με*». Κλαίει αυτή και χαίρομαστε εμείς, γιατί αυτή η συντριβή φέρνει τη λύτρωση: «*Ἐκείνην εὐθύς ἐδικαίωσας, ἡμῖν δε συγχώρησιν δώρησαι*». Αυτή στον Παράδεισο, εμείς σε ποιόν Ἄδη βρισκόμαστε;

Μ. Τετάρτη. Η πόρνη θρηνεί, δάκρυα χαράς, αγάλλονται οι Ουρανοί για τη μετάνοια, η δούλη γίνεται μαθήτρια του Λυτρωτή, ο μαθητής γίνεται δούλος των παθών: «*Φιλαργυρίαν νοσήσας ἐσκοτίζετο*», αρρώστια η φιλαργυρία. Χαίρομαστε για την πόρνη, λυπούμαστε για το μαθητή. Τη προδοσία πολλοί αγάπησαν, τον προδότη κανένας: «*Ἡ μὲν ἔχαιρε κενούσα τὸ πῶλύτιμον, ὁ δὲ ἐσπευδε πωλήσαι τὸν ἀτίμητον*» (οἶνος Μ. Τετάρτης). Η πόρνη γίνεται μαθήτρια, ο μαθητής γίνεται πόρνος!

Μ. Πέμπτη. Θλίψη για την ἄρνηση του Πέτρου, η αποθέωση του εγωισμού στο ψέμα: «*Οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον*» (Λουκ. 26. 72), ἄλλὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη δάκρυα χαράς για τη μετάνοια. «*Ἐξελθὼν ἔξω, ἔκλαυσε*

πικρῶς». Τι μας διδάσκει; Τὴν ἀνάστασή μας μετὰ τὸ πένθος στὴν αμαρτία: «*Ἀνάστησαν ἡμᾶς πεσόντος τῆς αμαρτίας*» (οἶνος δ' ἤχου). Θλίψη για τὴ σύλληψη Εκείνου, θλίψη για τὸν προδότη. Χαρά για τὴ σταθερή πορεία Εκείνου πρὸς τὸ Σταυρό: «*Ἐστήριξε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τοῦ πορεύεσθαι εἰς Ἱεροσόλυμα...*» (Λουκ. 9. 51). Χαρά για τὴ μεταμέλεια τοῦ προδότη: «*Ἡμαρτον παράδους αἵμα σθῶν*», μετανόησε ὁ προδότης, ἄλλὰ δὲν ολοκλήρωσε τὴ μετάνοια, κατὰ τὸν Χρυσόστομο, δὲν ζήτησε τὴ συγγνώμη. Ἄραγε τὴ ζήτησε στὸν Ἄδη, ὅταν ἔσπευσε νὰ πῶ με τὸν ἀπαγχονισμό του, μίας καὶ ἤξερε ὅτι θὰ περίμενε Εκείνον ποὺ εἶχε προδώσει (Νηριγέννης): «*Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας*». Σχήμα οὐκ ἔμφω. Ὁ ποιητὴς τοῦ Σύμπαντος κρεμασμένος στὸ Σταυρό! Μία ταμπέλα συμπληρώνει τὸν ἐμπαιγμό: «*Ἰησοῦς Ναζωραῖος Βασιλεὺς Ἰουδαίων*» (ΙΝΒΙ). Ἔτσι περιφέρεται στους Ναοὺς; Ναι, δυστυχῶς, σύμφωνα με τὰ παπικά πρότυπα. Ἄλλὰ λέγει ὁ Ψαλμὸς: «*Ὁ δὲ παράνομος λαὸς τῶ σταυρῷ προσήλωσε τὸν Κύριον τῆς δόξης*». Ποιὰ λοιπὸν ταμπέλα ἀρμολογεῖ στὴν Ορθόδοξη Παράδοση; «*Ὁ Βασιλεὺς τῆς Δόξης*» (ΟΒΤΔ). «*Τετέλεσθαι*», τελείωσε τὸ ἔργο Μου. Χαρὰ ἀνεπίπτῃ, ἄνοιξε ὁ δρόμος τῆς λύτρωσης γιὰ μας. Πορεύεται στὸν Ἄδη γιὰ τὴ ὕστατη προσφορά. Τὴν διδασκαλία στους ἐπὶ αἰῶνες ευρισκόμενους ἐκεῖ: «*ἐν ὧ καὶ τοῖς ἐν φυλακῇ πνεύμασι πορεύεθεις ἐκήρυξεν*» (Πέτρου Α' 3. 19). Ποῖος τὸν ἀκολουθεῖ; Ἐνας πολὺ αμαρτωλὸς, ἕνας ληστὴς ποὺ κέρδισε τὸν Παράδεισο με τὴν παραδοχὴ καὶ τὴ μετάνοια. Τὴν παραδοχὴ, ὅτι εἶναι ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Τὴ μετάνοια γιὰ τὴν πρότερη ζωὴ του. Ὁ Παράδεισος κερδίζεται, ὅταν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς ἀνακραύξουμε: «*Μνησθητί μου Κύριε ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*». Χαρμόσυνη ἡ ἡμέρα αὐτή, οἱ πύλες τοῦ Ἄδη ἀνοίγουν, ὁ διάβολος καταπατεῖται καὶ ὁ θάνατος καταργεῖται. Τι πιο χαρμόσυνο γεγονός!

Μ. Παρασκευή. Θλίψη για τους σταυρωτές, για τους τότε, ἄλλὰ καὶ γιὰ τοὺς τωρινούς, ποὺ Τὸν ξανασταυρώνουν καὶ τὸν διαπομπεύουν: «*ἀνασταυρούντας εἰσατοῖς τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ καὶ παραδειγματίζοντας*» (Ἐβρ. 6. 6). Γιατί ὁ Χριστὸς ξανασταυρώνεται καὶ θὰ ξανασταυρῶνεται μέχρι τῆς συντέλειας τοῦ αἵωνος τοῦτου τοῦ ἀπατεώνας καὶ θὰ παραπονεῖται γιὰ τὴν ἀχαριστία: «*Λαὸς μου τί ἐποίησα καὶ τί μοι ἀνταπέδωκας;*» (ἀντίφωνο Μ. Παρασκευῆς). Σε ποιὸν λοιπὸν ταιριάζει ἡ θλίψη; Σ' Εκείνον ἢ σ' ἐμᾶς τοὺς σταυρωτές; Τίποτε δὲν ἀφήνουμε ὀρθιο. Μοιράζουμε ἀκόμη καὶ τὰ ρούχα του, ὅπως ψάλλει ὁ Δαβὶδ: «*Διμεμήσαντο τὰ ἱμάτια μου εἰσατοῖς καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν μου ἔβαλον κλήρον*» (21. 19). Προχωρήσαμε ἀκόμη περισσότερο. Ξεσκίσαμε τὸν ἄρραφο χιτῶνα Του. Ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ οδυρμὸς ταιριάζει λοιπὸν σ' ἐμᾶς. Ἐνῶ Εκείνος σταυρώθηκε γιὰ νὰ ἔχουμε ἐμεῖς στρωμένο τὸ δρόμο πρὸς τὸν Παράδεισο: «*...ἐν ἡ ἐπὶ τοῦ Ζωοποιοῦ ξύλου κρεμάμενος, τῶ ευγνώμονι ληστῇ τὴν εἰς τὸν Παράδεισον ὠδοποίησας εἰσοδὸν καὶ θανάτῳ θάνατον ἄλεσας...*» (εὐχὴ Μ. Βασιλείου), γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ περάσουμε με ἀσφάλεια τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα, ποὺ μας χωρίζει ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο τῆς αμαρτίας, «*ἴνα, τὸν πάλαιον ἀποθεμένον ἀνθρώπον, τὸν νέον ἐνδυσώμεθα*» (εὐχὴ Μ. Βασιλείου). Ἀσύλληπτη προσφορά.

Μ. Σάββατο. Ὁ Κύριος τῶν Δυνάμεων στὸν τάφο τρεῖς ἡμέρες! Τρεῖς ἡμέρες στὴ κοιλιὰ τοῦ κήτους καὶ ὁ ἰωνᾶς, ἡ προτύπωση τοῦ Δεσπότη: «*καὶ ἦν ἰωνᾶς ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας*» (ἰωνᾶς 2. 1). Ἀντέδρασε ὁ ἰωνᾶς στὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ σωτηρία τῶν Νινευιτῶν (τῶν μελλοντικῶν κριτῶν) καὶ ἔλαβε τὴ μισθοποδοσία. Ἦθελε τὸ θεὸ ἀποκλειστικὰ δικό του. Προσσχὴ λοιπὸν στὸ σύνδρομο αὐτό. Ὁ Κύριος τῆς δόξης εἶναι γιὰ ὅλους, πιστοὺς καὶ ἀπιστοὺς. Λύπη γιὰ τοὺς σταυρωτές, χαρὰ γιὰ τὸν ληστῇ (τῶ ευγνώμονι) καὶ τὸν εκατόνταρχο, λύπη γιὰ τὴν καπηλεία τοῦ Σταυροῦ τῶν Ἀρχιερέων, χαρὰ γιὰ τὴν προσφορά τοῦ **Μεγάλου Ἀρχιερέα**, λύπη γιὰ τὴς αμαρτίες μας, ποὺ δὲν ἔχουν τέλος, χαρὰ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ Σταυροῦ. Ἀμαρτάνουμε συνεχῶς καὶ συνεχῶς σταυρώνουμε Εκείνον, ἄλλὰ καὶ μυριάδες Χριστοὺς. Ἡ προτροπὴ τοῦ Χριστοῦ σ' ἐμᾶς εἶναι μίᾳ καὶ μοναδικῇ: «*μὴ κλαίετε ἐπὶ ἐμῆ, πλὴν ἐφ' ἑαυτὸς κλαίετε καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα υμῶν*» (Λουκ. 23. 28). Ποιὸ εἶναι λοιπὸν τὸ κλέσμα στὴ σωτηρία; Ἡ συσταύρωσή με τὸ Χριστὸ καὶ μόνο, ὅλα τὰ υπόλοιπα εἶναι ἐκ τοῦ πονηροῦ: «*ὁ παλαιὸς ἡμῶν ἄνθρωπος συσταυρώθη ἵνα καταργηθῇ τὸ σῶμα τῆς αμαρτίας... εἰδότες ὅτι Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν οὐκέτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει*» (Ρωμ. 6. 6-9).

Ι. Κορδόσης

Η 25η Μαρτίου... > συνέχεια από σελ. 1

στοὺς γενίτσαρους 5) ὁ κεφαλικὸς φόρος 6) τὸ κλεισιμὸ τῶν σχολείων κ.α.. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά ὑπάρχει μίᾳ μεγάλη ἀκόμα αυτοκρατορία, ἡ Τουρκία. Διαθέτει ἀπειράριθμα στρατεύματα, ἀνεξάντλητους πόρους, οχυρωμένα φρούρια, ἀφοσιωμένους συμμάχους στὴν Ἑυρώπη, ποὺ θεωροῦν τὸν Σουλτάνο ἕνα σὺνάδελφό τους, ποὺ δὲν πρέπει νὰ ἐνοχληθεῖ καὶ πάνω ἀπ' ὅλα ὑπάρχει ἡ Ἱερὴ Συμμαχία ποὺ ἔχει ἀναλάβει τὴν υποχρέωση νὰ μὴν ἐπιτρέψει καμιά μεταβολὴ στὸ καθιερωμένο καθεστῶς τῆς Ἑυρώπης.

Καὶ ὅμως οἱ Ἕλληνες ἀπέκτησαν τὴν Ἐθνικὴ τους ἀνεξαρτησία καὶ δημιούργησαν τὴν κρατικὴ τους ὑπόσταση. Οἱ Ἕλληνες τοῦ 1821 γαλουχημένοι ἀπὸ τὴ ζωογόνο ἐλληνικὴ παράδοση καὶ ποτισμένοι ἀπὸ τὰ νάματα τῆς ορθοδόξου χριστιανικῆς πίστης, διάλεξαν υπεύθυνα καὶ ἀνυποχώρητα τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν ἐλευθερία καὶ βάδισαν πλεόν ἀναγκαστικά πρὸς αὐτὴν, χωρὶς νὰ ἀφήσουν γιὰ τὸν εαυτὸ τους ἄλλη διέξοδο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θάνατο. Διάλεξε τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν ἐλευθερία, πρῶτα ὁ ἀπλὸς καὶ ἀνώνυμος ἐλληνικὸς λαός, ὁ ἀφανὴς στρα-

τον ἐφτάχρονο πόλεμο, ἕνας ἐξοχὸς στρατηγός. Ὁ Κολοκοτρώνης στὸ Μοριά, ὁ Καραϊσκάκης στὴ Ροῦμελή ἦταν οἱ σπουδαιότερες φυσιογνωμίες τοῦ ἀγῶνα. Εἶναι πολὺ μεγάλος ὁ ἀριθμὸς τῶν αγωνιστῶν τοῦ '21 ποὺ δὲν εἶναι ἐφικτὴ καμιά ἄλλη ἀναφορὰ σ' αὐτοὺς λόγω ἔλλειψης χώρου. Χωρὶς αὐτὰ τὰ ἐπώνυμα παιδιὰ τῆς Ἑλλάδας, ποὺ ξεχώρισαν καὶ τιμήθηκαν, ἄλλὰ καὶ χωρὶς τὰ ἄλλα τὰ πολλὰ, ποὺ ἔμειναν ἀφανῆ καὶ ἀνόνημα ἐλευθερία δὲν βλέπαμε. Ὅμως διάλεξε ἀκόμα τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν ἐλευθερία ὁ κλῆρος καὶ βάδισε κι αὐτὸς ἀγέρωχος κι ἠρωικὸς πρὸς τὸ σκοπὸ αὐτό, χωρὶς ταλαντεύσεις, χωρὶς δισταγμούς. Ὁ κλῆρος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ στὴ μακροαῶνη δουλειὰ κράτησε ἀναμμένη τὴ φλόγα τῆς θρησκευτικῆς πίστης καὶ τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως με τὸ κρυφὸ σχολεῖο καὶ πλήρωσε τὴν ὑπηρεσία του αὐτὴ με ὅλη τὴ θηριωδία τοῦ τυράννου. Ἐχουμε ἀκόμα τοὺς αμαρτωλοὺς καὶ τοὺς κλέφτες ποὺ πρόσφεραν πολλὰ. Μεγάλῃ καὶ ἀνεκτίμητῃ εἶναι ἡ προσφορά τῶν δασκάλων τοῦ γένους, οἱ ὁποῖοι με τὴ συνεχῆ σταυροφορία κατὰ τῆς ἀμάθειας καὶ υπέρ τῆς ἐλευθερίας βοήθησαν τὸ υπόδουλο

τιώτης, ἡ ἀγνωστὴ γυναίκα, τὸ ἀνόνημο παιδί. Αὐτὸς ὁ λαός, ποὺ τὰ κατὰβάθῃ του τὰ φλόγιζε ἡ παράδοση τῶν παλιῶν Ἑλλήνων καὶ ὁ θρύλος τῆς Ἁγίας Σοφίας καὶ τῆς δακρυσιμένης Δέσποινας, ποὺ ἀναλάμβανε ὁ ἴδιος, νὰ τὴν παρηγορήσει με τὴν ἐθνικὴ προσταγὴ: «*Πάλι με χρόνια με καιροὺς πάλι δικὰ μας θὰ 'ναι*». Αὐτὸς ὁ ἥρωας λαὸς πῶτισε με τὸ αἷμα του τὸ εικοσιένα καὶ τὸ θρεψε με τὴς θυσιῆς του. Ὁρμησε στὸν ἀγῶνα γυμνὸς καὶ ρακένδυτος, ἀόπλος καὶ ἀγύμναστος καὶ ἔδωκε τὴ ζωὴ του ἀφρόνιστα. Ὁ Νικόλαος Κριεζιώτης τοσπάνης στὸ ἐπάγγελμα ἀγνωστος στους συμπολεμιστῆς του -ἤξεραν μόνο τὸ χωριὸ του, τὰ Κριεζὰ καὶ τὸν ἔλεγαν Κριεζιώτη- μπήκε στὸν ἀγῶνα ἔχοντας γιὰ ὄπλο μίᾳ τοιμενικὴ ράβδο καὶ βγήκε ὕστερα ἀπὸ

ἔθνος. Γι' αὐτὸ σήμερα ἐμεῖς γονατιστοί, προσφέρουμε τὸ θυμίαμα τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς ἐγνωμοσύνης μας σ' ὀλόκληρη ἐκεῖνη τὴν Ἑλληνικὴ γενιά. Γιατί περιφρόνησε τὴν ἐχθρότητα τῆς Ἑυρώπης καὶ με τὸν ἠρωισμό τῆς τῆ μετέτρεψε σε συμπαράσταση. Γιατί δὲ φοβήθηκε τὴν ἀπομόνωσή της, δὲ λογάριασε τὴν ἔλλειψη υλικῶν μέσων, δὲ ἔδωσε προσοχὴ στὴς συμβουλές τῶν φρονίμων. Γιατί πίστεψε τυφλὰ καὶ υπέροχα στὴ θαυματουργὴ δύναμη τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς. Αἰζίζει νὰ ἀναφερθοῦμε καὶ στὴ δημιουργία τοῦ πρώτου ἀνεξάρτητου Ἑλληνικοῦ Κράτους, τὸ 1830, με τὸ πρωτόκολλο τοῦ Λονδίνου, τὸ ὁποῖο περιλάμβανε μόνο τὴν Πελοπόννησο, τὴς Κυκλάδες, τὴ Στερεὰ Ἑλλάδα - Εὐβοία καὶ τὴς Βόρειες Σποράδες. Στὰ χρόνια ποὺ ἀκολοῦθησαν ἐγίναν καὶ ἄλλες προσαρτήσεις ἐδαφῶν με ἄλλους ἀγῶνες καὶ συνθήκες (ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ ἀναφέρουμε ἀναλυτικὰ) καὶ τὰ σημερινὰ ὄρια δημιουργήθηκαν με τὴν ἐνσωμάτωση τῆς Δωδεκανήσου στὴς 7 Μαρτίου 1948. Ζήτω ἡ 25η Μαρτίου». Ἡ ἐκδήλωση ἔκλεισε με τὸν Ἐθνικὸ μας Ὑμνο.

Δημήτρης Χερσόγιαννης

Η ΣΕΛΙΔΑ του ΠΑΙΔΙΟΥ

Επιμέλεια σελίδας: Δημήτρης Χρυσάγης

Πρώτο θέμα τις πρώτες κιόλας μέρες του νέου Δ.Σ του Συλλόγου ήταν η εφημερίδα μας. Διάφορες προτάσεις για συζήτηση. Μια από αυτές ήταν η δημιουργία μίας σελίδας παιδιού.

Δεν υπήρχε μέχρι τώρα, τη δημιουργούμε και φιλοδοξούμε να πετύχει. Μια σελίδα που δεν θα τη γράφουμε εμείς αλλά τα παιδιά που κατάγονται οι γονείς τους από το χωριό μας, όπου κι αν βρίσκονται. Το λέω αυτό γιατί αν δεν το ξέρατε η εφημερίδα μας διαβάζεται και από συγχωριανούς μας που ζουν στο εξωτερικό.

Δεν είναι δύσκολο να φθάσουμε στην ώρα που τα παιδιά θα περιμένουν με αγωνία την εφημερίδα τους.

Εκεί που θα δουν το δικό τους κείμενο, το δικό τους σταυρόλεξο, τη δική τους ζωγραφιά και να καμαρώσουν για αυτό. Ελάτε, λοιπόν, μικροί μας φίλοι να σας γνωρίσουμε και να συμπληρώσουμε μαζί αυτή τη σελίδα.

Τώρα που δώσανε και σε εμάς τα παιδιά την ευκαιρία να γράψουμε τι θέλουμε και τι δεν θέλουμε για το χωριό μας είναι ευκαιρία να γράψω και εγώ τη θέλω.

Το χωριό μου είναι πολύ ωραίο, όμως οι δρόμοι του, εκτός από τον κεντρικό, όλοι οι άλλοι είναι χάλια. Όταν πηγαίνεις στα σπίτια μέσα στο χωριό οι δρόμοι είναι όλο λακούβες και χώματα.

Ακόμα θα ήθελα να μιλήσω για τα σκουπίδια, γιατί σίγουρα στο χωριό μας χρειάζονται πιο πολλοί κάδοι για να φαίνεται πιο καθαρό.

Επίσης, θα ήθελα να υπήρχε κάποιος χώρος για να παίζουμε τα παιδιά και να περνάμε την ώρα μας πιο ευχάριστα.

Το χωριό μου
Χαρά Μυλωνά

Πόσες φορές αλήθεια δεν έχουμε δει δασκάλους ή καθηγητές να επαινούν και να βραβεύουν τους μαθητές τους, στο δημοτικό - γυμνάσιο - λύκειο ή πανεπιστήμιο. Πολλές φορές και έτσι πρέπει.

Είναι η μεγαλύτερη ικανοποίηση που παίρνει ένας καλός μαθητής εκείνη τη στιγμή που είναι η καλύτερη της ζωής του.

Έχουμε δει όμως το αντίθετο: Έχουμε δει ποτέ να βραβεύουν οι μαθητές το δάσκαλό τους; Νομίζω πως όχι και αν δεν κάνω λάθος πολύ σπάνια. Κι όμως οι μαθητές και το γνωρίζουμε όλοι μας γιατί έχουμε περάσει απ' τα θρανία κι αυτοί θέλουν να πουν ένα ευχαριστώ στο δάσκαλό τους ή τον καθηγητή τους. Μόνο που δεν βρίσκουν τον τρόπο να το κάνουν. Τους πιάνει ντροπή και ίσως το πιο σίγουρο το αφήνουν γι' αργότερα.

Συνεχίζουν όμως να το σκέφτονται και στα μετέπειτα χρόνια όταν συζητούν για την εποχή που ήταν μαθητές. Προσπαθούν να πείσουν τους συνομιλητές τους πως είχαν τον καλύτερο δάσκαλο λέγοντας: «Εγώ είχα ένα δάσκαλο που πριν απ' όλα ήταν Άνθρωπος. Με έμαθε να σκέφτομαι και ν' αγαπάω. Του χρωστάω την πρόσοδό μου. Με μια λέξη του χρωστάω τα πάντα».

Έτσι ένωσαν την ανάγκη να γράψουν και οι μαθητές του συγχωριανού μας Γιάννη Σπύρου όταν έμαθαν ότι ο αγαπημένος τους καθηγητής έφυγε απ' τη ζωή.

Γράφοντας δυο λόγια θέλησαν να πουν ένα μεγάλο ευχαριστώ την ύστατη αυτή στιγμή. Αξίζει να διαβάσουμε τι έγραψαν αυτά τα παιδιά.

ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΥ ΜΑΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗ ΙΩΑΝΝΗ ΣΠΥΡΟΥ

Όταν ένα αηδόνι φεύγει από τη ζωή,
φεύγει και μια νότα χαράς.

Όταν ένα παζλ χάσει ένα κομμάτι του,
τότε το παζλ χαλάει.

Όταν ένα βραχιόλι χάσει ένα κρίκο του,
τότε σπάει και είναι άχρηστο.

Όταν η μάνα χάσει το παιδί της,
ζωή δεν απομένει γι αυτή

Εμείς που χάσαμε εσάς όμως, δεν θα λυγίσουμε,
θα συνεχίσουμε να ζούμε με το κεφάλι ψηλά,
όπως μας διδάξατε εσείς κάποτε.

Εσείς που απλόχερα μας προσφέρατε
τις γνώσεις σας, την αγάπη, την καλοσύνη και την ηρεμία

Εσείς που με την συνεχή επιβράβευση,
μας κάνατε να νιώθουμε πιο σίγουροι και δυνατοί.

Γι αυτό και εμείς θα συνεχίσουμε να ζούμε
για να σας δείξουμε πόσο σας αγαπάμε
και πόσο μας λείπετε.

Εμείς θα συνεχίσουμε να ζούμε για εσάς...

Δίπλα Θεοδώρα

Λίγα λόγια από μαθητές του

Ο Κύριος Σπύρου ήταν ένας πραγματικός δάσκαλος. Αντιμετώπισε όλους τους μαθητές του το ίδιο. Όταν θύμωνα μαζί μας, ξέραμε ότι κάτι δεν κάναμε σωστά. Πάντα προσπαθούσε να βοηθήσει τους αδύναμους μαθητές με >

Τα εξωκκλήσια του χωριού μας

Την πρώτη φορά έγραψα τι θα ήθελα να έχει το χωριό μου. Όμως τώρα

θέλω να μάθετε όλοι τη όμορφο έχει και αυτό είναι τα ωραία ξωκκλήσια. Δεν ξέρω αν έχετε δει τον Αγ. Σπυρίδωνα, που είναι πανέμορφος ανάμεσα στα δέντρα που θα ήθελα να ήξερα να ζωγραφίζω για να τον φτιάξω, γιατί από μακριά είναι σαν να βλέπεις τον πιο καλό ζωγράφο.

Ο Άγιος Γιώργης που μάλιστα πέρσι τον φτιάξανε, είναι το στολίδι του χωριού, όπως λέει η μαμά μου.

Ενώ, η Αγία Παρασκευή μπορεί να είναι μικρούλα αλλά είναι και αυτή πολύ όμορφη και ο σύλλογος φρόντισε ώστε όποιος πάει εκεί να ενθουσιαστεί από τους όμορφους πετρόχτιστους τείχους και τα ωραία παγκάκια. Όπως και την βρύση που έχει εκεί.

Από το χωριό βλέπουμε και τον Άι-Λιά επάνω στο βουνό. Πολύ μακριά όμως για να πάμε εμείς τα παιδιά. Πολύ κοντά στα σπίτια του χωριού είναι και η Μεταμόρφωση και η Παναγίτσα. Δεν ξεχνάω όμως και την Αγ. Ελεούσα. Λέω να πάτε να τα δείτε και εσείς. Θα ενθουσιαστείτε.

Κατερίνα Μπαρούμη

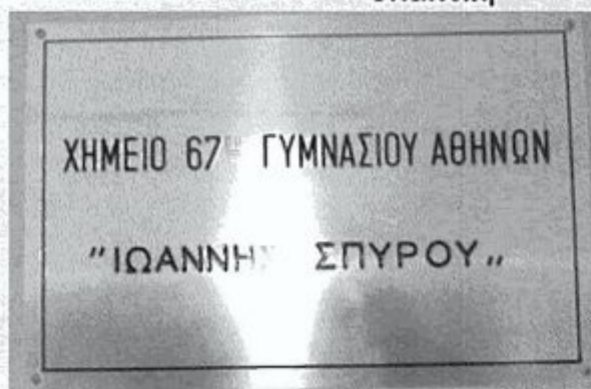
συμβουλές. Προσπαθούσε να κινεί το μάθημά του ευχάριστο. Μας καθοδηγούσε όχι μόνο προς τη μόρφωση, αλλά και στο πώς να αντιμετωπίσουμε τη ζωή. Δεν μας επέβαλλε να τον αγαπάμε, αλλά τον αγαπούσαμε αυθόρμητα, θεωρώ τον εαυτό μου και τους υπόλοι-

πους μαθητές του τυχερούς, που είχαμε έναν τέτοιο καθηγητή. Γνωρίζω ότι στις τελευταίες του στιγμές ήθελε να βρίσκονται κοντά του όλοι οι μαθητές του. Δυστυχώς δεν μπορούσαμε να παραβρεθούμε αλλά τώρα αν μας ακούει θα ήθελα να του πω δυο λόγια. «Θα Σας θυμιάσαστε, θα σας αγαπάμε για πάντα».

Χ. Παλιογιώργος

Θυμάμαι το δικό σας ιδιαίτερο τρόπο διδασκαλίας που με το χιούμορ που διαθέτατε κάνατε το μάθημα ευχάριστο για μας. Ήσασταν καλός, αλλά και ανστηρός, όταν έπρεπε, όμως πάντα δίκαιος στη βαθμολογία σας. Γι αυτό κι εμείς προσπαθούσαμε να είμαστε διαβασμένοι για να σας δίνουμε χαρά. Όταν στ' αντιμάς έφτασε η τόσο δυσάρεστη είδηση του θανάτου σας την ψυχή μας κυριεύσε μια βαθιά στενοχώρια. Είναι πολύ σκληρό όταν μαθαίνεις ότι ένας τόσο ξεχωριστός άνθρωπος, με τόσο καλή καρδιά έχει φύγει από τη ζωή και ξέρεις ότι δε θα τον ξαναδείς ποτέ. Τα λόγια είναι φτωχά για τα τόσο δυνατά συναισθήματα που πλημμυρίζουν την ψυχή μας θα σας θυμιάσαστε πάντα με αγάπη κύριε καθηγητά. Αντίο.

Γ. Ακτύπη

Οι συνεργασίες της Χριστίνας Σ. Δήμου και Ζαχαρούλας Τσομάκα Τζαβέλλα θα δημοσιευθούν στο επόμενο φύλλο.

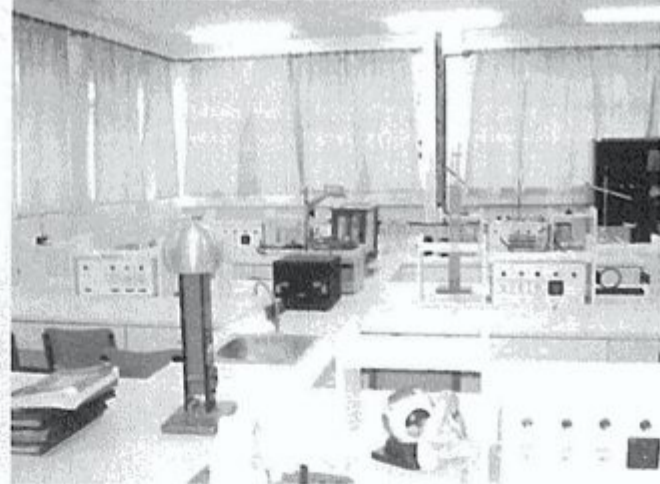
Ο Άγγελος Φλυδιώτης στα κέρατα σου!

Ε Ρ Ω Τ Η Σ Ε Ι Σ

1. Οι Άγγλοι παραχώρησαν τα Επτάνησα στην Ελλάδα το 1864, το 1894 ή το 1914;
2. Εναντίον ποιας χώρας πολέμησαν και κέρδισαν την ανεξαρτησία τους το Μαρόκο, η Τυνησία και η Αλγερία;
3. Ανάφερε τις τρεις χώρες, που έγιναν μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης το 1995.
4. Τι λέει η δέκατη εντολή;
5. Τι λέει η Πέμπτη εντολή;
6. Ποια οργάνωση απήγαγε και σκότωσε τον Ιταλό Πρωθυπουργό Άλντο Μόρο το 1978;
7. Σε ποια χώρα της Ασίας ήταν Πρωθυπουργός η Εκόλντα Μέιρ;
8. Ο πρώτος Κυβερνήτης στην ελεύθερη Ελλάδα μετά την Επανάσταση του 18521;
9. Ποιον όρισε διάδοχό του ο δικτάτορας της Ισπανίας Φραγκίσκος Φράνκο;
10. Σε τι μετέτρεψε ο Δίας τη Νιόβη όταν ο Απόλλωνας και η Άρτεμη σκότωσαν τα παιδιά της;

Ελένη Ν. Δήμου

ΑΝΑΠΤΗΧΝΗΣ: 1. Το 1864, 2. Ενσωμάτωση της Γαλλίας, 3. Αυστρία, Σουηδία και Βέλγιο, 4. Η Αλγερία, 5. Η Ιαπωνία, 6. Η Αλγερία, 7. Η Μαρκία, 8. Ο Φρανκός, 9. Η Γαλλία, 10. Η Αρτεμίδα, 11. Η Αρτεμίδα, 12. Η Αρτεμίδα, 13. Η Αρτεμίδα, 14. Η Αρτεμίδα, 15. Η Αρτεμίδα, 16. Η Αρτεμίδα, 17. Η Αρτεμίδα, 18. Η Αρτεμίδα, 19. Η Αρτεμίδα, 20. Η Αρτεμίδα.

> Η 210η Σχολική επιτροπή, ο σύλλογος γονέων και κηδεμόνων, ο σύλλογος διδασκόντων και εμείς οι μαθητές του 67ου Γυμνασίου Αθηνών αποφασίσαμε να επονομασθεί το Χημείο του σχολείου μας ΧΗΜΕΙΟ ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΠΥΡΟΥ προς τιμή του αγαπητού μας καθηγητή, ο οποίος απεβίωσε. Πιστεύουμε ότι με αυτή την πράξη θα τιμήσουμε κατά κάποιο τρόπο τον αείμνηστο καθηγητή μας, που τόσα χρόνια μας κρατούσε συντροφιά πλημμυρίζοντας μας με χιλιάδες γνώσεις. Μας έκανε να σκεφτόμαστε πάντα αισιόδοξα, να μην το βάζουμε ποτέ κάτω και το πιο σημαντικό μας έμαθε να είμαστε Άνθρωποι. Ο Ι. Σπύρου ήταν για μας καθηγητής και πατέρα!

Με αυτά τα λίγα λόγια και δίνοντας το όνομα «Γιάννη Σπύρου» στην αίθουσα του Χημείου του Σχολείου τους, εξέφρασαν την ευγνωμοσύνη τους στον αείμνηστο καθηγητή τους. Είχαν κάνει το καθήκον τους. Έτσι ένωσαν.

Η γυναίκα του Υπουργού

γράφει η Αρετή Χρυσάγη - Δημητρίου

Σε όλα σχεδόν τα χωριά, οι άνθρωποι εκτός από το βαπτιστικό τους όνομα και το επίθετο έχουν και ένα παρατσούκλι.

Πολλές φορές το παρατσούκλι βγαίνει από ένα τυχαίο γεγονός, από μια λέξη που θα πει, από ένα συμβάν.

Άλλοτε πάλι είναι θέμα ανάγκης γιατί στα χωριά υπάρχει συνωνυμία. Μεγάλη δυσκολία είχε ο ταχυδρόμος στη διανομή της αλληλογραφίας. Πολλές φορές έπαιρνε άλλος το γράμμα κάποιου άλλου. Γι' αυτό και στα γράμματα έγραφαν το παρατσούκλι.

Έπειτα κάποιος ξένος με το παρατσούκλι έβρισκε αμέσως αυτόν που ήθελε. Και στα παρατσούκλια υπήρχε

μεγάλη ευριματικότητα π.χ. πολλοί με το όνομα Κώστας έγιναν Κώτσος, Κωστάρας, Κωσταράς, Κώσταρος, Ντίνας κλπ.

Στο χωριό μας υπήρχε κάποιος με το όνομα Δημήτριος Παπανικολάου και με το παρατσούκλι Υπουργός. Όλοι τον ήξεραν με το παρατσούκλι. Ελάχιστοι ήξεραν το όνομα και το επίθετο. Πως απέκτησε αυτό το παρατσούκλι δε ξέρω. Κάποια μέρα αρρώστησε σοβαρά η γυναίκα του Υπουργού η Σύρμω.

Ο γιατρός ο Σαρμάς δεν ήταν στο χωριό. Όπως ξέρουμε με το αλόγο του γύριζε όλα τα γύρω χωριά για να κουράει τους ασθενείς. Αρχισαν τα τηλε-

φωνήματα σε όλα τα τηλεφωναία των γύρω χωριών. Δεν τον εντόπισαν πουθενά. Αναγκάστηκαν να τηλεφωνήσουν στην Κύμη. Τηλέφωνα στα σπίτια δεν υπήρχαν, τηλεφώνησαν και εκεί στο τηλεφωνικό κέντρο και παρακάλεσαν τον τηλεφωνητή να ειδοποιήσει το γιατρό (δεν ξέρω ποιόν γιατρό) να πάει γρήγορα στους Ανδρονιάνους γιατί αρρώστησε ξαφνικά η γυναίκα του Υπουργού και είναι μεγάλη ανάγκη να πάει γρήγορα. Ειδοποιήθηκε ο γιατρός.

Μόλις άκουσε ότι είναι σοβαρά η γυναίκα του Υπουργού -είχαμε τότε πολιτευτή τον Βογιατζή που ερχόταν στο χωριό- τα άφησε όλα, πήρε ταξί και έφυγε αμέσως. Έφθασε στην πλατεία των Ανδρονιάνων. Είπε το σκοπό της επισκέψεώς του. Κάποιος προθυμοποιήθηκε να τον οδηγήσει στο σπίτι

του Υπουργού. Περίμενε να δει κάποιο μεγάλο σπίτι και τον Υπουργό κουστουμαρισμένο και με γραβάτα. Τον οδήγησαν σ' ένα ισόγειο σπίτι και εκεί βρήκε έναν χωρικό να τον υποδέχεται. Είδε την άρρωστη, διέγνωσε την ασθένεια, έδωσε τις πρώτες βοήθειες, έδωσε οδηγίες, έγραψε φάρμακα αλλά ο γιατρός ήταν γεμάτος απορίες. Κατάλαβε ότι κάποιο λάθος είχε γίνει. Κάποια στιγμή ο γιατρός ρώτησε. Που είναι ο κύριος Υπουργός; Εγώ είμαι είτε ο κύριος που ήταν μπροστά του. Λέγομαι Παπανικολάου, αλλά το παρατσούκλι μου είναι Υπουργός. Έτσι λύθηκε το αίνιγμα.

Ο γιατρός κατάλαβε. Το παρατσούκλι όμως βοήθησε να φθάσει έγκαιρα ο γιατρός, να δώσει τα απαραίτητα φάρμακα και να σωθεί η γυναίκα. Φυσικά δεν έγινε σκόπιμα, αλλά βοήθησε.

ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟΣ ΕΠΙΜΟΡΦΩΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΑΡΑΛΙΑΣ ΚΥΜΗΣ «Η ΛΙΑΝΗ ΑΜΜΟΣ» τηλ: 22220 24344

Το Δ.Σ του Συλλόγου μας σας ενημερώνει ότι στις **12 Αυγούστου 2006**, ημέρα Σάββατο, στα πλαίσια των εκδηλώσεων

«ΛΙΑΝΑΜΜΙΑ 2006»

θα πραγματοποιήσουμε μουσική εκδήλωση, στο Σχολείο του Πολιτισμού και της Προόδου, στην Παραλία της Κύμης, με το συγκρότημα του γνωστού βιολιτζή κ. Κυριάκου Κουβέντα.

Για το Δ.Σ
Η Γ. Γραμματέας
Κωστή Παρασκευή

• Το Δ.Σ του Συλλόγου μας ευχαριστεί το Δ.Σ του Προοδευτικού Επιμορφωτικού Συλλόγου Παραλίας Κύμης για την έγκαιρη ενημέρωση. Κάτι αντίστοιχο θα πρέπει να γίνει και από υπόλοιπους Συλλόγους του Δήμου Κύμης. Αυτό θα βοηθήσει να μη συμπέσουν χρονικά οι εκδηλώσεις μας, αλλά και να μπορούν μέλη των Συλλόγων να επισκέπτονται εκδηλώσεις άλλων Δημοτικών Διαμερισμάτων.

Η παραγωγή της ανομίας...

> συνέχεια από σελ. 3

αίτημά τους, δηλαδή το συμφέρον τους, υπερβαίνει την ιδεολογία τους. Τόσο που μπορούμε να μιλήσουμε για μια κοινή ιδεολογία συμφέροντος που συνδέει μεταξύ τους όλα τα μέλη του δικτύου και η οποία έγκειται στην ιδιοποίηση και στη συσσώρευση κεφαλαίων (οικονομικών, πολιτικών και συμβολικών) μέσα από την άσκηση του δημόσιου λειτουργήματος ή της δημόσιας υπηρεσίας. Η προσπάθεια γίνεται για τη διεύρυνση της επιρροής και τον έλεγχο του συγκεκριμένου χώρου που αντιστοιχεί στις αρμοδιότητες του κάθε οργάνου ή της κάθε ομάδας. Οι στόχοι της προσπάθειας δεν είναι, με τη στενή έννοια, πολιτικοί· δεν φιλοδοξούν να ελέγξουν τη συνολική πολιτική ζωή αλλά να εμποδίσουν την ισχύ της ομάδας στους χώρους που της ανήκουν (τομείς της δημόσιας διοίκησης, της δικαιοσύνης, του πανεπιστημίου, της Εκκλησίας, του συνδικαλισμού, του πολιτισμού). Τα μέλη των δικτύων έχουν ή αποκτούν συνείδηση ότι ανήκουν, άτυπα, σε μια ομάδα συμφερόντων όπου εντάσσονται και τα δικά τους συμφέροντα. Συντονίζονται μεταξύ τους και αναπτύσσουν την απαραίτητη, για τη λειτουργία τους, αλληλεγγύη. Αναγνωρίζουν, σε κάποιο συγκεκριμένο φυσικό υποκείμενο ή σε μια μικρότερη ομάδα προσώπων, τον ηγετικό ρόλο που είναι απαραίτητος για τη γενικότερη λειτουργία τους. Ορισμένα μέλη τους, κυρίως τα ηγετικά ή τα διακεκριμένα, συντηρούν σχέσεις ή επαφές και με άλλες ανάλογες ομάδες συμφερόντων ή αντίστοιχα δίκτυα όπως είδαμε πρόσφατα στις διασυνδέσεις Εκκλησίας και Δικαιοσύνης.

Θα ήταν λάθος να μιλούσαμε για συνωμοσία ή για συνωμοσίες. Οι διαδικασίες ή οι διαβουλεύσεις αυτών των ομάδων γίνονται με σεβασμό προς τον τύπο της νομοθεσίας. Η πραγματική όμως υπόστασή τους είναι «άυλη»· δεν καταγράφεται επίσημα αλλά εννοείται και βιώνεται, σιωπηλά, από τα μέλη τους. Καταλαβαίνουμε ότι μέσα από αυτό το άτυπο αλλά διαρκές πραξικόπημα, η Δημοκρατία δεν καταρρέει μεν -αφού εντέλει εξυπηρετεί ως ιδεολογία- αλλά έχει, ουσιαστικά, χάσει το περιεχόμενό της. Η εξουσία, δηλαδή, έχει μετακομίσει σε άτυπα δίκτυα εξειδικευμένα στη διαχείριση όλων των πλευρών της κοινωνικής ζωής. Αν δοθεί, εν τέλει, η πολιτική και θεσμική μάχη για τον έλεγχό τους θα αποδειχθεί σκληρή και μακρόχρονη.

(αναδημοσίευση από την Καθημερινή)

ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΑΠΟΔ. ΕΥΡΩ	ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ
572	50 ΓΕΩΡΓΟΥΣΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
573	30 ΖΕΡΜΠΛΑΣ ΝΙΚΟΣ
574	30 ΚΟΝΤΟΣ ΜΑΝΩΛΗΣ & ΡΕΝΑ
575	100 ΧΡΥΣΑΓΗΣ ΚΩΣΤΑΣ
576	20 ΚΟΝΤΖΟΓΛΟΥ ΜΑΡΙΑ ΒΕΛΙΣΑΡΑΚΟΥ
577	50 ΚΡΙΝΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ
578	25 ΚΡΙΝΗΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ
579	50 ΣΑΣΑΝΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ & ΤΡΙΑΝΤ.
581	110 ΓΕΩΡΓΟΥΣΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
583	20 ΓΚΟΜΟΖΙΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
584	50 ΜΠΕΛΙΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ
904	20 ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
905	15 ΚΑΝΕΤΗ ΚΑΙΤΗ
906	20 ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ
907	100 ΜΠΟΜΠΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
908	30 ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
909	20 ΜΑΞΙΛΑΡΗ ΝΙΝΑ
910	30 ΒΕΛΙΣΑΡΑΚΟΥ ΕΛΕΝΗ & ΓΙΩΡΓΟΣ
911	20 ΑΜΠΕΛΙΩΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
912	50 ΛΥΚΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ
913	30 ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ
914	20 ΤΑΜΒΑΚΟΥ ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΡΗΤΙΚΟΥ
915	20 ΚΟΝΤΟΥ ΑΡΕΤΗ
916	20 ΒΟΤΖΑΚΗΣ ΙΩΣΗΦ
917	30 ΧΡΥΣΑΓΗΣ ΚΩΣΤΑΣ & ΑΓΓΕΛΙΚΗ
918	20 ΧΡΥΣΑΓΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ
919	50 ΚΩΤΣΗΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ & ΑΝΝΑ
920	30 ΧΡΥΣΑΓΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
921	50 ΚΩΤΣΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ & ΕΛΕΝΗ
922	10 ΚΟΥΤΣΑΡΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
923	80 ΣΑΡΡΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ & ΙΩΑΝΝΑ
924	25 ΤΑΜΒΑΚΟΣ ΝΙΚΟΣ
925	25 ΤΑΜΒΑΚΟΥ ΜΑΡΙΑ
926	25 ΛΑΜΠΡΟΥ ΑΡΓΥΡΩ
927	100 ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ ΙΩΑΝΝΗΣ & ΑΝΝΑ
928	50 ΒΟΛΙΩΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ & ΣΟΥΛΑ
929	40 ΜΗΤΣΟΣΚΟΥΡΑ ΑΝΝΑ
930	20 ΚΑΛΚΑΝΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ & ΑΝΝΑ
931	50 ΔΗΜΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ & ΕΛΕΝΗ
932	40 ΒΟΥΤΣΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ΣΟΦΙΑ & ΜΑΡΙΑ
933	40 ΜΥΛΩΝΑΣ ΗΛΙΑΣ
934	50 ΧΡΥΣΑΓΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ & ΧΡΙΣΤΙΝΑ
935	20 ΜΠΕΛΙΑ ΙΟΥΛΙΑ
936	30 ΒΕΛΙΣΑΡΑΚΟΣ ΚΩΣΤΑΣ & ΜΑΡΙΑ
937	20 ΧΡΥΣΑΓΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
938	20 ΧΡΥΣΑΓΗ ΜΕΡΟΠΗ
939	50 ΤΑΜΒΑΚΟΣ ΤΡΙΑΝΤ. ΙΩΑΝΝΗΣ
940	20 ΤΑΜΒΑΚΟΣ ΤΡΙΑΝΤ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ
941	20 ΤΑΜΒΑΚΟΣ ΤΡΙΑΝΤ. ΧΡΗΣΤΟΣ
942	30 ΣΚΟΠΕΛΙΤΗΣ ΚΩΣΤΑΣ
943	50 ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΙΩΑΝΝΗΣ & ΖΩΗ
944	50 ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΑΣΟΣ & ΜΑΡΟΥΛΑ
945	20 ΤΖΑΒΕΛΑΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ & ΖΑΧΑΡΟΥΛΑ
946	40 ΚΑΡΔΑΣΗ ΕΛΕΝΗ & ΔΗΜΗΤΡΑ
947	20 ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ & ΣΤΑΜ.
948	20 ΤΣΙΚΛΙΔΗ ΚΑΤΕΡΙΝΑ & ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
949	20 ΖΕΡΜΠΛΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ & ΕΥΜΟΡΦΙΑ
950	20 ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ ΘΑΝΑΣΗΣ & ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ
467	75 ΝΑΝΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
472	30 ΧΡΥΣΑΓΗ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ
499	600 ΖΕΡΒΕΝΑ ΖΕΡΒΑ ΜΑΡΟΥΔΙΑ
997	50 ΒΑΡΛΑΜΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ
998	30 ΒΑΡΛΑΜΟΥ ΛΟΥΛΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΑΠΟ 01.02.2006

ΑΠΟΔ. ΕΥΡΩ	ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ
351	10 Κωστόπουλος Θανάσης
352	10 Προκοπίου Τριαντάφυλλος
601	100 Λάμπρος, Ιωάννης & Τάσος Βολιώτης
602	40 Καλιόπη Κωστή - Ανταίου

603	50 Χρυσάγης Ευάγγελος
604	50 Προκοπίου Μιχάλης
605	30 Κοντός Β. Γεώργιος
606	30 Μαρία Χρυσάγη
701	50 Παπανικολάου Εφη
702	40 Τζαφέρης Κ. Δημήτριος
703	20 Τσομάκα Σοφία
704	20 Τσομάκα Αικατερίνη
705	30 Κουζούπη Αντώνης
706	10 Σπύρου Μαρία
707	50 Μπελιάς Γεώργιος
708	15 Λέρτα Χαρίκλεια
709	10 Χρυσάγη Ελευθερία
353	50 Θεοδώρα Ελένη
710	40 Γεωργιάδης Νικόλαος
711	50 Πέπας Νικόλαος
712	20 Καραμούζης Βασίλειος
713	20 Καραμούζη Μαρία
714	20 Σπιθα Κοτρογιάννη Αργυρώ
715	100 Καλαμπαλίκης Θαλασσινός
716	50 Σπύρου Δέσποινα
717	40 Σασάνης Χρήστος
718	20 Κωπής Αθανάσιος
719	20 Δήμου Μενέλαος Βελισ.
720	10 Τσάγκος Γεώργιος
721	20 Θεοφίλου Ιωάννης
722	20 Μόρτος Νικόλαος
723	100 Νάνος Γεώργιος (Γιωργάρας)
724	50 Σπύρου Τριαντάφυλλος
353	50 Θεοδώρα Ελένη
354	100 Ανώνυμος
608	50 Σπύρος & Μαιρή Μίχα
609	50 Κων/νος & Φίλη Παπακων/νου (εις μνήμην των γονέων τους)
610	20 Γεώργιος & Μαρία Κοντού
611	20 Νικόλαος Γ. Τσομάκας
612	50 Αγγελική Β. Χρυσάγη
727	50 Μαρία Ρούλα
607	20 Χαράλαμπος Ταμβάκος

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΑΜΕΙΟΥ ΑΠΟ 1-2-06 ΕΩΣ 3-5-06 ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΤΡΙΜΗΝΟΥ (5.5.2006)

ΕΣΟΔΑ	
ΑΠΟ ΠΑΡΑΛΑΒΗ ΤΑΜΕΙΟΥ.....	1053,17
ΑΠΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ Δ.Σ μέχρι 28.01.06	
ΑΠΟ ΤΟ ΧΕΙΜΕΡΙΝΟ ΧΟΡΟ.....	3040,00
ΠΡΟΣΚΛΗΣΕΙΣ 152x20	
ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΣ.....	1585,00
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ.....	1295,00
ΣΥΝΟΛΟ.....	6973,17
ΕΞΟΔΑ	
ΚΕΝΤΡΟ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΩΣ (152x14).....	2130,00
ΕΝΟΙΚΙΑΣΗ ΣΤΟΛΩΝ.....	50,00
ΧΑΡΤΙΚΑ.....	7,45
ΚΟΛΑΡΑΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ.....	20,00
Για καθαρισμό προαύλιου χώρου στο ΔΗΜ. ΣΧΟΛΕΙΟ	
ΓΙΑ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΥ.....	40,00
ΛΥΚΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.....	50,00
ΓΙΑ ΧΤΙΣΙΜΟ ΤΟΙΧΟΥ ΣΤΑ ΔΕΝΔΡΑ	
ΚΟΥΡΑΜΠΙΕΔΕΣ ΓΙΑ ΧΟΡΟ.....	210,00
ΓΙΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΔΩΡΟΝ ΠΑΣΧΑ.....	110,00
ΓΙΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΑΝΤΙ.....	1001,20
ΓΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΑΡ. ΦΥΛ. 55.....	731,50
ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ.....	109,20
ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ.....	65,96
ΣΥΝΟΛΟ.....	4525,31
ΕΣΟΔΑ.....	6973,17
ΕΞΟΔΑ.....	4525,31
ΥΠΟΛΟΙΠΟ ΤΑΜΕΙΟΥ.....	2447,86
Ο ΤΑΜΙΑΣ	
ΔΗΜΟΣ Θ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ	

ΑΘΛΗΤΙΚΑ

Την Κυριακή 30-4-2006 ολοκληρώθηκε το φετινό πρωτάθλημα της Γ' κατηγορίας της Εύβοιας όπου η **Αθλητική Ένωση Ανδρονιάνων** έδωσε το τελευταίο της αγώνα στο γήπεδο Μονοδρίου με αντίπαλο την ομάδα των Κονιστρών σε έναν αγώνα κρίσιμο για την γηπεδούχο ομάδα που ήθελε θετικό αποτέλεσμα για να πανηγυρίσει την άνοδο στη Β' κατηγορία της Εύβοιας.

Ο αγώνας έληξε με 2-0 υπέρ των Κονιστρών όπου πήρε τον δρόμο για τη Β' κατηγορία και η ομάδα του χωριού μας τελειώνοντας τη φετινή χρονιά μας βρίσκει στην 5η θέση του πρωταθλήματος, μια θέση που αποτελεί επιτυχία και πιστεύουμε ότι την επόμενη χρονιά ενωμένοι και με την συμπαρά-

σταση των συγχωριανών μας να είναι ακόμα καλύτερη.

Καλό καλοκαίρι
Α.Ε. ΑΝΔΡΟΝΙΑΝΩΝ

ΤΕΛΙΚΗ ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ

1. Κονίστρες	84-14	73
2. Μαρμάρι	107-15	72
3. Άρτεμις	90-42	59
4. Αίολος	87-28	55
5. Ανδρονιάνοι	44-51	38
6. Τραχήλι	47-48	38
7. Μονόδρι	32-42	36
8. Αγ. Ιωάννης	35-63	28
9. Βέλος	47-56	27
10. Ζάρητρα	40-45	24
11. Πετριές	54-67	24
12. Οκτωνία	11-58	-3
13. Αχλαδερή	6-68	-6
14. Αγ. Λουκάς	12-83	-7

Η βρύση στην «Σουβάλα»

Ξεκινάμε πάλι τις εργασίες της βρύσης, στην τοποθεσία «Σουβάλα» στον οικισμό του χωριού μας Δένδρα. Η διακοπή των εργασιών οφείλεται στο φετινό βαρύ χειμώνα, τώρα προχωράμε γρήγορα. Ως ταμίας του Συλλόγου ζητώ απ' τους συγχωριανούς μου να ενισχύσουν την αποπεράτωση του έργου. Ευχαριστώ.

Ο ταμίας
Γιώργος Θ. Δήμου

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Απευθύνουμε τις θερμές ευχαριστίες μας, σε όλο το Ιατρικό και Νοσηλευτικό Προσωπικό του Νοσοκομείου Κύμης Ευβοίας, για την άριστη, υπεύθυνη και γρήγορη αντιμετώπιση του έκτακτου και σοβαροτάτου περιστατικού υγείας του μικρού αγοριού μας Νίκου.

Με εκτίμηση
Οικογένεια Γεωργίου Ι. Φριγγή

Ένας καλός λόγος

Ένας καλός λόγος δεν στοιχίζει τίποτε κι όμως είναι πολύτιμος. Πλούτιζει εκείνον που τον δέχεται, χωρίς να πτωχώνει εκείνον που τον δίνει. Δεν διαρκεί παρά μια στιγμή, αλλά η ανάμνηση του είναι καμιά φορά αιώνια. Κανένας δεν είναι τόσο πλούσιος για να μην τον έχει ανάγκη και κανένας τόσο πτωχός για να μην τον αξίζει. Δημιουργεί την ευτυχία στο σπίτι. Είναι ένα στήριγμα στις υποθέσεις και ορατή ένδειξη φιλίας.

Ένας καλός λόγος αναπαύει τον κουρασμένο δίνει θάρρος στον απογοητευμένο παρηγορεί μέσα στη λύπη αναπερνάει την αισιοδοξία στη ζωή είναι αντίδοτο σε κάθε θλίψη. Και όμως, δεν δανείζεται, δεν αγοράζεται, δεν κλέβεται, γιατί είναι κάτι που έχει αξία μονάχα τη στιγμή που λέγεται. Κι αν καμιά φορά συναντήσετε κανένα πρόσωπο που δεν σας λέει τον καλό λόγο που αξίζετε, σταθείτε γενναϊόδωρος και πείτε του τον δικό σας, που έχει τόσο ανάγκη.

Μία εικόνα χίλιες λέξεις...

Πω-πω τι βλέπουν τα μάτια μου; Μου παίρνουνε το γάλα. Πάμε για χόρτο;

Για τσιγκέλι πας. Στο 'χα πει αν δεις και σου κόβουν το γάλα χωρίζουμε.

Πάντως εγώ δεν μπορώ να κάνω τίποτα. Που να βγάλω τώρα τα χέρια από την τσέπη...

Ο τρίτος μήνας της Άνοιξης, ο Μάιος, είναι ο μήνας των λουλουδιών και της βλάστησης γι' αυτό και λέγεται και **Καλομηνάς, Δούλουδος, Πράσινος, Τριανταφυλλάς**. Λένε στη Σκύρο: «*Μάη μου με τα λουλούδια, με χαρές και με τραγούδια*». Λέγεται ακόμη και Πεντοδειλινός (δειλινό=γεύμα) γιατί η μέρα μεγαλώνει πολύ, άρα οι άνθρωποι τρώνε πέντε γεύματα. Το μήνα αυτό η δύναμη της βλάστησης, της γονιμότητας και της αναπαραγωγής είναι μεγάλη. Αυτή τη δύναμη οι άνθρωποι τη μοιράζονται με τη φύση και θέλουν να την προκαλέσουν και στον εαυτό τους. Ο Μάιος όμως, έχει και μια μεγάλη ιδιότητα, είναι κακός, καταραμένος, φορτισμένος από βλαπτική μαγική επήρεια που εκφράζεται στην κατάρα: «*Του Μάη η ώρα να σ' εύρει*».

Η αντίληψη ότι ο μήνας αυτός είναι κακός, οφείλεται κατά μια εκδοχή στις ρωμαϊκές γιορτές που τελούνταν την εποχή αυτή προς τιμή των νεκρών. Η λατινική ονομασία του Μαιύς, δείχνει ότι ο μήνας αυτός ήταν αφιερωμένος στους προγόνους των Ρωμαίων, τους majores. Οι Ρωμαίοι στις δυο γιορτές τους το μήνα αυτό, τα **Λεμουρία** (Lemures) και τα **Ροζάλια** (Rosaria), έδιωχναν, ξόρκιζαν τα πνεύματα των προγόνων τους και στόλιζαν τους τάφους τους με ρόδα (rosa=τριαντάφυλλο). Στο ελληνικό λαϊκό εορτολόγιο, τα Ροζάλια έχουν γίνει Ρουσαλία και είναι επίσης γιορτή των νεκρών. Το Σάββατο της Πεντηκοστής λέγεται του **Ρουσαλιού το Σάββατο** και είναι το Μέγα Ψυχοσάββατο. Ο φόβος των νεκρών το Μάιο είναι έντονος κι έχει δημιουργήσει μια σειρά απαγορεύσεων με σημαντικότερη την απαγόρευση τέλεσης γάμων: «*Το Μάη δε φντείνουμε. Ούτε στεφανωνόμαστε*» λένε στην Κέρκυρα. Υπάρχουν πολλές μέρες του μήνα αυτού, που θεωρούνται αποφράδες. Τέτοιες είναι οι τρεις πρώτες μέρες που λέγονται **δροίμες** γιατί έχουν περιεχόμενο δρομύ, οξύ. Ιδιαίτερα η 3η Μαΐου, γιορτή της Αγίας Μαύρας συγκεντρώνει κακή δύναμη. Οι άνθρωποι παλαιότερα δεν έπιαναν βελόνι, δεν καταπιάνονταν με εργασίες, δεν έσπερναν - φοβούμενοι το κακό. Αποφράδα είναι και η 8η Μαΐου που είναι η μνήμη του Αγίου Ιωάννη του Θεολόγου, που σε ορισμένες περιοχές λέγεται **Χαλαζάς** ή **Βροχάλης**, μια και η βροχή και το χαλάζι το μήνα αυτό είναι ακατάλληλα για τα σπαρτά. Το ίδιο ισχύει και για την 9η Μαΐου, του Αγίου Χριστόφορου, που τηρούσαν αργία για να προστατευτούν από το χαλάζι.

Οι παραπάνω αντιλήψεις υπήρχαν παλαιότερα στις παραδοσιακές κοινωνίες των ανθρώπων της υπαίθρου. Η ζωή, η σοδειά των γεωργών ήταν εξαρτημένη από τον καιρό και τις αλλαγές του. Γι' αυτό και είχαν έθιμα και δοξα-

Ο διπρόσωπος μήνας Μάιος

Μάγεμα η φύσις κι όνειρο στην ομορφιά και χάρη, η μαύρη πέτρα ολόχρυση, και το ξερό χορτάρι.

(Δ. Σολωμός)

σίες για την αποτροπή του κακού και την πρόσκληση του καλού. Το κακό αποτρέπονταν με το νερό, σε περιοχές όπως η Κύπρος κατά το Ψυχοσάββατο της Πεντηκοστής ή με τη φωτιά, στην περιοχή της Βόρειας κι Ανατολικής Θράκης, στις 21 Μαΐου, με την πυροβολία στην γιορτή των Αναστενάρηδων. Αλλά και την Πρωτομαγιά ο κίνδυνος που παραμονεύει προέρχεται από τα μάγια (λαϊκή ετυμολογία) Μάης - μάγια - μαγεύω. Γι' αυτό σε πολλές περιοχές τελούσαν πράξεις ώστε να προφυλαχθούν απ' τα μάγια, που συνήθως επιδρούσαν αρνητικά στη σοδειά των γεωργών.

Η Πρωτομαγιά όμως είναι και γιορτή της φύσης, της γονιμότητας, της καρποφορίας. Αυτή η δύναμη της φύσης επιθυμούν να οικειοποιηθούν οι άνθρωποι, να την προκαλέσουν για τον εαυτό τους. Φορείς της γονιμότητας, οι γυναίκες, είναι οι πρωταγωνίστριες της γιορτής αυτής στα περισσότερα ελληνικά μέρη. Έβγαιναν στα χωράφια, κυλιόνταν στα χορτάρια, έπλεναν το πρόσωπο με τη μαγιάτικη δροσιά, μάζευαν λουλούδια. Το σύμβολο της δύναμης της φύσης είναι το μαγιάτικο στεφάνι. Κρεμώντας το στην πόρτα του σπιτιού μας, μεταδίδουμε με μαγικό τρόπο και στον εαυτό μας τη δύναμη της φύσης. Σε ορισμένα μέρη έβαζαν κι ένα σκόρδο για τη βασκανία, ή ένα αγκάθι για την εξουδετέρωση του εχθρού που μπορούσε να γίνει επικίνδυνος την ημέρα αυτή.

Τις ευεργετικές ιδιότητες του Μαΐου τις προκαλούσαν οι άνθρωποι και με ομαδικές πράξεις, που είχαν σαν σκοπό να φέρουν μες στα σπίτια τη χαρά και τα αγαθά του Μαΐου. Στην Κέρκυρα ομάδες νέων τραγουδούσαν στην πόλη περιφέροντας έναν κορμό τρυφερού κυπαρισσιού στολισμένο με άνθη, στο Πήλιο, ένα παιδί στολισμένο με λουλούδια υποδύονταν το Μαγιόπουλο και το συνόδευαν προσωπιδοφόροι (Μάηδες) τραγουδώντας.

Το καλό λοιπόν και το κακό είναι τα δύο αντίθετα που συνθέτουν το περιεχόμενο του Μαΐου. Όπως ο μήνας αυτός έτσι και η άνοιξη είναι μια εποχή διπρόσωπη, αμφίβολη, αισθησιακή και συνάμα επικίνδυνη. Στην εποχή μας είναι η εποχή που δηλώνει τη χαρά της ζωής, την αναγέννηση, την αισιοδοξία. Ας την απολαύσουμε!

Καραστερίου Τριανταφυλλιά

Σημ.: Στοιχεία για το κείμενο αντλήθηκαν από το βιβλίο της Αλίκης Κυριακίδου - Νέστορος, «Δώδεκα μήνες, τα Λαογραφικά».